20 காசு

காஞ்சி

27-4-69 நிறுவனர்: அண்ணாதுரை

புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் அவர்கள் தாழ்ந்துபோன தமிழகத்தை, தலைநிமிரச் செய்யும் மகத்தான பணிக்கு தலைமையேற்றிருந்தார்கள். அந்தப் பெரும்பணிக்கு பெரும் பயன் விளைவித்தன அவரது கவிதைகள்! இன்னும 22ஆண்டுகள் போனால் பாரதிதாசன் அவர்கள் பிறந்து 100ஆண்டுகள் ஆகிவிடும். எத்தனை நூறு ஆண்டுகள் கழிந்தாலும் அவரது தமிழ்த் தொண்டு பசியதாகவே இருக்கும் என்பதை இங்கே எடுத்துக் காட்டத் தேவையில்லை. தமிழ் நாட்டுக்குச் செய்யப் பணிக்கும் சேவைகள் எத்தன்மையாயிருக்க வேண்டும் என்ற அவரது கட்டளைகளில் சிலவற்றைத்தான் அவரது 78-ம் ஆண்டு நினைவு நாளில் படைத்திருக்கிறோம்.

நெஞ்சு பதைக்கும் நிலை

கரும்புதந்த தீஞ்சாறே,
கனிதந்த நறுஞ்சுளையே,
கவின்செய் முல்லை

அரும்புதந்த வெண்ணகையே
அணிதந்த செந்தமிழே
அன்பே, கட்டி

இரும்புதந்த நெஞ்சுடையார்
துறைதோறும் நின்னெழிலை
ஈடழித்து

வரும்புதுமை நினைக்கையிலே
நெஞ்சுபதைக் கும்சொல்ல
வாய்ப தைக்கும்.

எடுத்துமகிழ் இளங்குந்தாய்,
இசைத்துமகிழ் நல்யாழே;
இங்குள் ளோர்வாய்

மடுத்துமகிழ் நறுந்தேனே,
வரைந்துமகிழ் ஓவியமே,
அன்பே வன்பு

தொடுத்துமகிழ் நெஞ்சுடையார்
துறைதோறும் நின்னெழிலைத்
தோன்று வண்ணம்

தடுத்துவரல் நினைக்கையிலே
நெஞ்சுபதைக் கும்சாற்ற
வாய்ப தைக்கும்.

பண்டுவந்த செழும்பொருளே
பார்அடர்ந்த இருட்கடலில்
படிந்த மக்கள்

கண்டுவந்த திருவிளக்கே,
களிப்பருளும் செந்தமிழே,
அன்பே, வாழ்வில்

தொண்டுவந்த நெஞ்சுடையார்
துறைதோறும் நின்னெழிலைத்
துளிர்க்கா வண்ணம்

உண்டுவரல் நினைக்கையிலே
உளம்பதைக்கும் சொல்வதெனில்
வாய்ப தைக்கும்.

உடலியக்கும் நல்லுயிரே,
உயிரியக்கும் நுண்கலையே,
மக்கள் வாழ்வாம்

கடலியக்கும் சுவைப்பாட்டே
கண்ணான செந்தமிழே,
அன்பே, நாட்டில்

கெடல்இயக்கும் நெஞ்சுடையார்
துறைதோறும் நின்னெழிலைக்
கெடுக்கப் பாடு

படல்தன்னை நினைக்கையிலே
நெஞ்சுபதைக் கும்பகர
வாய்ப தைக்கும்.

வையத்தின் பழநிலவே,
வாழ்வுக்கோர் புத்துணர்வே,
மயிலே, மேலோர்

ஐயத்திற் கறிவொளியே,
ஆடல்தரும் செந்தமிழே,
அன்பே, தீமை

செய்யத்தான் நெஞ்சுடையார்
துறைதோறும் நின்னெழிலைத்
தீர்க்க எண்ணும்

மெய்யைத்தான் நினைக்கையிலே
நெஞ்சுபதைக் கும்விளக்க
வாய்ப தைக்கும்.

★

அரசியல்சீர் வாய்ந்தார்

தமிழாய்ந்த தமிழன்தான்
தமிழ்நாட்டில் முதலமைச்சாய்
வருதல் வேண்டும்!

தமிழ்ப்பகைவன் முதலமைச்சாய்த்
தமிழ்நாட்டில் வாராது
தடுத்தல் வேண்டும்.

நமைவளர்ப்பான் நந்தமிழை
வளர்ப்பவனும்! தமிழ் அல்லால்
நம்முன் னேற்றம்

அமையாது. சிறிதும் இதில்
ஐயமில்லை, ஐயமில்லை
அறிந்து கொண்டோம்.

தமிழ், எங்கே, தமிழின் நிலை
என்னஎனத் தாமறியாத்
தமிழர் என்பார்

தமிழர் நலம் காப்பவராய்
அரசியலின் சார்பாக
வர முயன்றால்

இமைப்போதும் தாழ்க்காமல்
எவ்வகையும் கிளர்ந்தெழுதல்
வேண்டும்! நம்மில்

அமைவாக ஆயிரம்பேர்
அறிஞர் உள்ளார் எனமுரசம்
ஆர்த்துச் சொல்வோம்.

நகராட்சி சிற்றூரின்
நல்லாட்சி மாவட்ட
ஆட்சி என்று

புகல்கின்ற பல ஆட்சிக்
கழகங்கள் எவற்றினுமே
புகநினைப்பார்

தகுபுலமை குறிக்கின்ற
சான்றுதர வேண்டுமெனச்
சட்டம் செய்தால்

அகலுமன்றோ தமிழ்நாட்டின்
அல்லலெல்லாம்? அல்லாக்கால்
அமைதி யுண்டோ?

தமிழறியான் தமிழர் நிலை
தமிழர்நெறி தமிழர்களின்
தேவை, வாழ்வு

தமையறிதல் உண்டோ எந்
நாளுமில்லை! தமிழறியான்
சுவையே காணான்!

சுமைசுமையாய் அரசியல்சீர்
சுமந்தவர்கள் இதுவரைக்கும்
சொன்ன துண்டோ

தமிழ்க்கல்வி தமிழ் நாட்டில்
கட்டாயம் என்பதொரு
சட்டம் செய்ய!

ஆங்கிலநூல் அறிவுக்குச்
சான்றிருந்தால் அதுபோதும்
அலுவல் பார்க்க!

ஈங்குள்ள தமிழர் நெறி
அவர்க்கென்ன தெரிந்திருக்கும்?
இதுவு மன்றி.

மாங்காட்டுச் செவிடனெதிர்
வடிகட்டி ஊமையரை
வைத்ததைப் போல்

தீங்கற்ற தமிழறியான்
செந்தமிழ் நாட்டலுவலின்மேற்
செல்ல லாமோ.

விற்பனையாளர்களுக்கு

விற்பனையாளர்கள் அனைவருக்கும் ஏப்ரல் மாத பட்டியல் அனுப்பப்பட்டுள்ளது. விற்பனையாளர்கள் தங்கள் பாக்கித்தொகை முழுவதையும் அனுப்பிவைத்து ஒத்துழைக்க வேண்டுகிறோம்.

உரிமையாளர்.
'காஞ்சி.'
காஞ்சிபுரம்-3

காஞ்சி

நிறுவனர்: அண்ணாதுரை

மலர் 5 | 27—4—69 | இதழ் 41

தெளிவு தேவை-காமராசருக்கு

ஒரு மனிதன், இரண்டு சந்தர்ப்பங்களில் தன் நிதானத்தை இழந்துவிடக்கூடும் என்பார்கள் பெரியவர்கள். கொப்பளித்துக் கிளம்புகிற கோபத்தை அடக்கிக்கொள்ள முடியாதபோது குருதி கொதிப்பெடுத்துப் போய் அதன் காரணமாக நிதானமிழக்கக்கூடும். அடுத்து மதுபான வகைகளை அளவுக்கும் அதிகமாக அருந்திவிடுகிறபோது நிதானம் இழந்துவிடக்கூடும்.

சில தீவிரக் காங்கிரசுக்காரர்களைப்போல், அன்றில்லாவிட்டாலும் இன்றைக்கும் காமராசருக்கு குடிப் பழக்கம் இருக்கக்கூடும் என்று நம்மால் நம்பமுடியவில்லை. அதனால் குடியின் காரணமாகவே காமராசர் தன் நிதானமிழந்து சிலபல வேளைகளில் சிந்தக்கூடாத சில வார்த்தைகளைச் சிந்திவிடுகிறார் என்று நாம் நம்பவில்லை. ஆனால் ஆத்திரம் அடிக்கடி காமராசரது அறிவுக் கண்ணுக்குத் தடைப் போட்டிருப்பதை தமிழகம் பலமுறை கண்டிருக்கிறது.

இப்போதும் அப்படியொரு சந்தர்ப்பம் தமிழகத்துக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. அரசியலில் ஈடுபாடு கொண்டிருப்பவர்கள், ஆத்திர உணர்ச்சிக்கு இடம் கொடுத்துச் செயல்பட்டால், விளைவு விபரீதமானதாக இருக்கக்கூடும் என்று சொல்ல அனுபவங்களைக் காட்டிக்கொண்டிருக்கத் தேவையில்லை, காமராசரது சிலபல நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் காட்டினாலே போதும்.

காமராசரது கடந்தகால அரசியல் வரலாற்றில் இத்தகு சம்பவங்கள் ஏராளம் நிறைந்து வழிகின்றன. என்றாலும் அவர், அண்மையில் குடந்தையிலிருந்து பேசிய ஒரு பேச்சு, இப்போது அவர் நிதானம் தவறியிருக்கிறார் என்பதை மெய்ப்பிக்கத்தக்க வகையில் அமைந்துவிட்டிருக்கிறது.

> ஈரோட்டுக் கருகில் யாரோ சில அமைச்சர்கள் கலந்துகொண்ட விருந்தில் மது பரிமாறப்பட்டது

என்று பொருள்தரும் வகையில் மணிவாசகங்களை உகுத்துவிட்டிருக்கிறார் காமராசர். காமராசரது நோக்கம், கழக அமைச்சர்கள்மீது மாசு கற்பித்து—ஒழுக்கத்தைக் குறைத்துப் பேசி, அதனால் மக்களிடம் ஒரு மயக்க நிலையை உண்டாக்கி, ஓட்டுக்கு அதனைச் சாதகமாக்கிக் கொள்ளவேண்டும் என்பதுதான்!

ஒரு அரசியல் வாதி மக்களின் மனதைக் கவர, அவர்களது உணர்ச்சியைத் தூண்டிவிடுவது என்பது பாவகரமான செயல் அல்ல. ஆனால் தூண்டிவிடுவது என்பதன் பேரால் இல்லாத விஷயங்களையும் பொல்லாத செயல்களையும் தூண்டி செய்தியாக்கிவிடும்போதுதான் பிரச்னை சூடு பற்றிக்கொண்டு விடுகிறது.

> குடிகாரர்கள்—கழக அமைச்சர்கள்

என்று குறைகூற விரும்பிய காமராசர் எங்கோ நடந்த ஒரு விருந்தில், யாரோ கலந்துகொண்ட அங்கு, எவரோ எவருக்கோ மது கொடுத்தார்கள் என்று பொறுப்பற்ற தன்மையில் குற்றம் சாட்டிப் பேசி, தன் நிதானமின்மையை வெளிப்படுத்தி இருக்கிறார்.

> எந்த ஊரில், எந்த அமைச்சர் கலந்துகொண்ட விருந்தில், யார் 'மது' கொடுத்தார்கள்

என்று விளக்கமாக—தெளிவாகக் குற்றம் கூறிப் பேசி இருந்தால், முதலமைச்சர் தெரிவித்திருப்பதுபோல அது நடவடிக்கை எடுக்கத்தக்க குற்றமாகவும், நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வாய்ப்பளிபதாகவும் அமைந்து விட்டிருக்கக்கூடும். அல்லாமல் ஏனோ தானோவென்ற முறையில் குறைகூறி யிருக்கிறார், கோபத்தை மட்டும் கொட்டிக் காட்டி யிருக்கிறார்.

பொறுப்பான அமைச்சர்கள்மீது வெளிப்படையான குற்றச்சாட்டுக்களைக் கூறும்போது பொறுப்புணர்ச்சி மிகுந்திருக்க வேண்டும். இந்தப் பொறுப்புணர்வை, நாம் காமராசரிடம் எதிர்பார்க்க முடியாதுதான். காரணம் அவர், அளவுக்கு அதிகமாக மிரண்டு போய்விட்டிருக்கிறார்.

கழக அரசு, காங்கிரசுக்காரர்களை மிரட்டிக்கொண்டிருப்பது போன்ற பிரமையில் அவர் உழன்றுகொண்டிருக்கிறார் என்பதை கும்பகோணத்துப் பேச்சே நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது.

> எங்களை மிரட்டாதீர்கள்—நாங்கள் யார் என்று நினைத்து மிரட்டுகிறீர்கள்?

என்று அவர் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார். இந்த வார்த்தைகளை அவர் குடந்தையிலே முதன் முதலாக உகுத்துவிடவில்லை. கழகம் ஆட்சிப் பொறுப்புக்கு வந்த புதிதில், சென்னையில் பிரமாண்டமான (!) ஒரு கூட்டத்திலே ஏறி நின்று இப்படிப் பேசி இருக்கிறார்.

கழக ஆட்சி என்ற நினைவே, காமராசருக்கு ஒரு மிரட்சியைக் கொடுத்திருக்கிறது என்பதைத்தான் இப்போது நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

நாட்டு மக்களுக்குக் கிடைத்து வருகின்ற நல்வாய்ப்புக்கள், காமராசருக்கும் அவரது கட்சியினருக்கும் மிரட்சியைத் தந்துள்ளன. அதனாலேயே மிரண்டு கிடக்கிற அவர் மிரட்டாதே! மிரட்டாதே! என்று கலைஞர் கூறியிருப்பதுபோல் கதவை மூடிக்கொண்டு, ஜன்னலுக்குப் பின்புறமிருந்து கூறிக்கொண்டிருக்கிறார்.

காமராசரது ஆத்திரம் அறிவுக் கண்ணை மறைத்துவிட்டிருக்கிறது. பொய்களைப் பேசி புரட்டுச் செய்ய முனைந்து விட்டிருக்கிறார்.

காமராசரது ஆத்திரம், பய உணர்ச்சியைத் தோற்றுவித்திருக்கிறது! மிரண்டு போய்க் கிடக்கிறார்.

தேவையற்ற இந்த நிலையிலிருந்து காமராசர் தெளிவு பெற்றால்தான் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் உருப்படியான காரியங்களைச் செய்ய முடியும்—உருப்படியான யோசனைகளைக் கூறமுடியும். நாட்டுக்கும், நல்லாட்சிக்கும் அப்போதுதான் நல்லதாகவு மிருக்கும்.

முகப்பில்:- கவிஞர் பாரதிதாசன்

தம்பி

இலவுகாத்த கிளி

மருத்துவர்களிலே பலவகை உண்டல்லவா — நோயின் மூலம் கண்டறியாமல், மருந்து கொடுத்துவிடுபவர்கள் — மருந்து பலனளிக்காமற்போனால், அதனை உண்டவன் பத்தியம் தவறிவிட்டான் என்று பழிபோடுபவர்கள்—மருந்து அபூர்வமானதுதான், ஆயிரம் பேர் இதிலே குணம் கண்டனர். ஆனால், உன் 'கிரஹம்' சரியாக இல்லை, அதனாலே பலன் ஏற்படவில்லை என்றுகூறிக் கையை விரிப்பவர்கள்; இப்படிப் பல வகையினர் உண்டல்லவா! ஆனால், எந்த மருத்துவரும், தன் மருந்துண்டவனுக்கு நோய் தீராதது தெரிந்தும், அதனை மறைத்துவிட்டு, தன்மருந்து அபூர்வமானது, கைகண்டது, உண்டோரனைவரும் பலன் கண்டனர், என்று கூறிக்கொண்டிருக்கமாட்டார், ஆனால் ஒரு மருத்துவர், தன் மருந்துதான் கைகண்டது, அதனையேதான் அனைவரும் உட்கொள்ள வேண்டும் என்று அங்காடியில் நின்று கூவுகிறார்; அவருடைய மருந்தை உட்கொண்டவரோ, மனையில் இருந்துகொண்டு, ஐயோ! மார்வலி தாளமுடியவில்லையே! மயக்கம் வேறு மேலிடுகிறதே! குலையில் ஏதோ குத்துவதுபோலிருக்கிறதே!—என்று கதறுகிறார்.

மருத்துவர் அளித்த மருந்து, நோயைத் தீர்க்கவில்லை என்பதைக் கூறிக் குமுறுவதுடன், மருத்துவர் தந்தது மருந்தே அல்ல, அவரை மருத்துவராகக்கொண்டதே பெருந்தவறு, தீங்கிழைத்து விட்டது, என்று கூறிக் கைபிசைந்து கொள்கிறார்; அட பாவமே! மிக மிக நம்பிக்கையுடன் மருந்து உட்கொண்டாயே பலனே இல்லையா? என்று பச்சாதாபத்துடன் கேட்பவரிடம், ஆமய்யா ஆம்! நம்பினேன், ஏமாற்றம் கண்டேன்; மருத்துவர் கேட்ட தொகையை முகங்கோணாமற் கொடுத்தேன், ஆனால் நோய் போகவில்லை, நொந்து கிடக்கிறேன், மனம் வெந்து கிடக்கிறது, என்று கூறுகிறார்,

நல்ல மருந்து
நலிவு தீர்க்கும் மருந்து
நான் கண்ட மாமருந்து
நமது பிணிஎலாம் ஒழித்திடும் ஒரே மருந்து!

28.4.69

என்று புகழ்ப்பண்ணே பாடுகிறார்.

மருந்து பலனளிக்கவில்லை என்பதைக் கூறிக்குமுறும் நோயாளியின் குரலில், வேதனை ததும்புகிறது, நான் கண்டறிந்த மருந்து கைகண்டது என்று பெருமை பேசும் மருத்துவரின் குரலிலேயோ, பெருமிதம் பொங்குகிறது!

எங்கு நடைபெறுகிறது இத்தகைய நிகழ்ச்சி என்று கேட்கிறாயா தம்பி! எங்கு நடைபெறும்? எதையும் எளிதாக நம்பிடும் நல்லவர்கள் ஏராளமாக உள்ள தமிழகத்தில் தவிர!

அண்ணா! உனக்கு ஏதோ உடல் நலமில்லையாமே, அதனாலே உள்ளம் உறுத்தி, மருத்துவ முறைகள் குறித்து எழுதத் தலைப்பட்டனையோ, என்று கேட்கத் தோன்றும்.

தம்பி, நான் குறிப்பிடுவது உடற்கூறு பற்றிய மருத்துவம் அல்ல; சமூகத்திலே நெளியும் நோய் நீக்குவதற்கான மருத்துவர்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறேன்; அதிலே ஏற்பட்டுள்ள வேதனை தரும் நிலைமையை விளக்க, எடுத்துக்காட்டாக, மருத்துவர் கதை சொன்னேன்.

இனி, நோயாளி கதறுவதைக் கேள், தம்பி!

அன்றைக்குச் சுமைதாங்கிய வன்னியன் இன்றைக்கும் சுமைதாங்கிதான்!

அன்று கழனியிலே கஷ்டப்பட்ட வன்னியன் இன்று அதிகமாகக் கஷ்டப்படுகிறான்.

அன்று குமாஸ்தாவாக இருந்த வன்னியன் இன்றும் குமாஸ்தாவாகவே காட்சியளிக்கிறான்.

குலையில் குத்தல்—கண்களில் எரிச்சல்—மண்டையில் குடைச்சல் — என்று நோயாளி கூறித் தவிப்பது போலில்லையா, இந்தப் பேச்சு.

மருந்து உட்கொள்ளுவதற்கு முன்பு இருந்ததைவிட நோய், அதிக வேதனை தருவதாகிவிட்டது என்றல்லவா நோயாளி கூறுவது கேட்கிறது.

நோயாளி யார்? வன்னிய சமூகம்.

மருந்து என்ன? இரண்டு அமைச்சர்களைப் பெற்றது.

மருந்து சாப்பிட்ட பலன் என்ன? நோய் அதிகமாகிவிட்டது, என்று அவதிக்கு ஆளான வன்னியத் தோழர் கூறுகிறார்.

வன்னிய சமூகத்தின் உரிமை இதழாகத் திகழ்ந்து வரும் 'உழைப்பாளி'யில், வன்னியன் அன்றுபட்ட அவதி இன்று குறையக் காணோம் என்று வன்னிய குலத்தவர் ஒருவரே மனம் நொந்து எழுதுகிறார்,

மருத்துவரோ, கூசாமல், குன்றாமல், அச்சம் காட்டாமல், பச்சாதாபப்படாமல், மறுப்பார்களோ, கேள்வி கேட்பார்களோ என்று கவலைப்படாமல், தமது மருந்தினைக் கூவிக்கூவி விற்கிறார்.

"வரப்போகும் பொதுத்தேர்தலில் மக்கள் ஒன்றுபட்டு, காங்கிரஸ் வெற்றிபெறப் பாடுபட வேண்டும். அதன்மூலம் பிற்பட்ட மக்கள் பல நன்மைகளை அடைய முடியும். இதர கட்சிகளின் பிரசாரங்களுக்குச் செவி சாய்க்கக்கூடாது!"

அமைச்சர் S. S. இராமசாமிப் படையாச்சியாரின் பேச்சு, தெற்கே அவர் வரவேற்கப்பட்ட ஓரிடத்தில் திருவாய் மலர்ந்தருளியது!

காங்கிரஸ்தான், பிற்பட்ட மக்களின் பிணிபோக்கும் மாமருந்து என்று அம்மருந்தினை வன்னிய மக்கள் உட்கொள்ளச் செய்த அரசியல் மருத்துவர் கூறுகிறார், தம்பி! மருத்துவர் இப்படிப் பேசுகிறார் நோயாளி மனம் நொந்து பேசியதை (முழுவதும் அல்ல) நான் முதலிலேயே, எடுத்துக் காட்டினேன்.

மருத்துவர்களிலே, இப்படிப்பட்ட மனதிடமும், உண்மையை மறைத்திடும் திறமும், அநேகருக்கு ஏற்பட முடியாது! புடம்போட்டதில் தவறோ, அரைவைப் பதம் இல்லையோ, காய்ச்சியதிலே தரம் குறைந்ததோ, ஒரு குண்டுமணி 'வீரம்' அதிகமோ, பூரம் போதுமான அளவு சேர்க்கவில்லையோ, என்று தமது மருந்து முறையிலே ஏற்பட்டுவிட்ட குறை ஏதேனும் இருக்கக்கூடும் என்றுதான் எந்த மருத்துவரும் எண்ணுவாரே தவிர, சுமைதாங்கி சுமைதாங்கியாகவே இருந்து கஷ்டத்தைச் சுமக்கிறோமே! என்று வேதனையுடன், வன்னியர் நிலை குறித்து, வன்னியரின் உரிமைக்காகப் பாடுபடும், 'உழைப்பாளி'யில் ஒரு வன்னியர் எழுதி, உண்மையை வெட்ட வெளிச்சமாக்கியும், அதனை மறைத்துவிட்டு, அல்லது அலட்சியப்படுத்திவிட்டு, வன்னியர் போன்ற பிற்பட்ட வகுப்பாருக்குள்ள பிணிபோக்கும் மாமருந்து காங்கிரஸ் ஒன்றுதான், என்று அரசியலில் மருத்துவராக உள்ள இராமசாமி மந்திரியார் கூறுவதுபோல, எந்த மருத்துவரும் கூறத் துணியமாட்டார்கள்!

மாணிக்கவேலரும் இராமசாமிப்படையாச்சியாரும் மந்திரிகள்!!

தம்பி! இவர்கள், மந்திரிகளாகமட்டுமல்ல, மந்திரி சபைகளை அமைக்கும் உரிமையும் வலிமையும் பெற வேண்டுமென்பதிலே, நான் மிகுந்த அக்கறைகொண்டவன்; ஆனால் எந்த நோக்கத்துக்காக இவர்களை, வன்னிய சமூகம், தலைவர்களாகக் கொண்டதோ, அந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்றி வைப்பதற்கான, முழு அதிகாரமும் வசதியும் பெற்ற நிலையில், மந்திரிகளாகத் திகழ வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டவன்.

எனக்கு, மாணிக்கவேலரிடம் தொடர்பு அதிகம் ஏற்பட்டதில்லை; ஆனால் S. S. இராமசாமி அவர்களிடம் தோழமை அளவுக்குச் செல்லக்கூடும் என்று நான் ஆசைகொள்ளும் தன்மையில் எனக்குத்தொடர்பு இருந்தது.

அவர், தமக்குக் கிடைத்த வலிவையும் வாய்ப்பையும், வகுப்பு மூலம் கிடைத்த ஆதரவையும் அடிப்படையாகக்கொண்டு நாட்டிலே, பதவிப் பாசம்விட்டு பணியாற்றி, பிற்பட்ட வகுப்பினரின் நம்பிக்கைக்கும் பிரியத்துக்கும் உரிய பெருந்தலைவராக உருவெடுக்கவேண்டும் என்ற நம்பிக்கையும், ஆவலும் கொண்டிருந்தேன்; ஆனால் ஆசையுடன் காய் கனியட்டும் என்று நாம் இருக்கும் நேரத்தில், அணில் கொத்தித் தின்றுவிடுவதுபோல, பிற்பட்ட வகுப்பினரின் பெருந்தலைவராக வளர்ந்திருக்க வேண்டியவர், மந்திரியானார்; அந்தப் பதவியில் சிக்கிக் கொண்டதும், வகுப்புக்குக் கட்டுப்பட வேண்டிய அவசியம் அவருக்கு இல்லாமற்போனதுடன், வன்னிய சமூகப் பாதுகாப்புக்கும் உரிமைக்கும் அமைத்த உழைப்பாளிக் கட்சியை அவரே, கூசாமல் குமுறாமல், வெட்டிப் புதைத்துவிட்டார்!

அவர் பேசுகிறார், பிற்பட்ட மக்களுக்குப் பிணி போக்கும் மாமருந்து, காங்கிரஸ் ஒன்றுதான் என்று!

அவரால் ஊட்டப்பட்ட மருந்து நோயைத் தீர்க்கவில்லை, என்பதை நொந்த உள்ளத்துடன் 'உழைப்பாளி' எடுத்துக் காட்டுகிறது.

வன்னியர் இருவர் அமைச்சர்களாகி விட்டனரே, என்று பொறாமை கொண்ட பிற வகுப்பு ஏட்டிலே யாரோ வழிபோக்கன் எழுதுவதல்ல; இந்த இருவர் அமைச்சர் கோலம் பூண்டது கண்டு குதூகலம் கொண்ட வன்னிய சமூகத்தின் ஏட்டில், ஒரு வன்னியர் எழுதுவது என்பதை, ஏனோதானோ என்றபோக்கினருக்கும், இவர்கள் இப்படிதான் இல்லாததும் பொல்லாததும் பேசுவர் என்று நமது கழகம்பற்றி அலட்சியம் காட்டுவோருக்கு எடுத்துக்கூறு தம்பி!

முன்பு [illegible] கிடந்தது, என் மருந்து உட்கொண்ட பிறகு வாலிப முறுக்கு வந்துவிட்டது.

உருகிக் கருகி இருந்தவன் இன்று என் மருந்தின் பலனால் [illegible] பொலிவும் பெற்றுத் திகழ்கிறான்,

எடுத்தடிவைத்தால் மேல் மூச்சு வாங்கும் நிலையில் இருந்தவன், நான் தந்த மாமருந்தை உட்கொண்டதால், புலியை வேட்டையாடிக் கொல்லும் வீரம் பெற்று விளங்குகிறான் என்றெல்லாம், விவரம், விளக்கம் அளித்துவிட்டு, மருத்துவர் தம்மிடம் உள்ள மருந்து அபூர்வமான சக்தி வாய்ந்தது என்று சொன்னாலாவது, பரவாயில்லை பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினரின் நிலை, நான் அமைச்சராவதற்கு முன்பு, இத்துணை அலங்கோலமாக இருந்தது—நான் பதவியில் அமர்ந்த பிறகு, இந்த அளவுக்கு நிலைமை வளர்ந்திருக்கிறது, என்று எடுத்துக்காட்ட முடிந்ததா? முடியுமா?

பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள் நான் அமைச்சராவதற்கு முன்பு கல்வித் துறையிலே, இத்துணை மோசமான நிலையில் இருந்தனர், நான் அமைச்சரான பிறகு, அவர்களின் நிலைமை இந்த அளவுக்கு உயர்ந்துவிட்டது! என்று காட்டினாரா? காட்டவில்லை! காட்டுவதற்கு ஒன்றும் இல்லை!

பிற்பட்ட மக்களுக்குச் சமூகத்தில் தரப்பட்டுள்ள இடம், அநீதி நிரம்பியதாக இருந்தது, நான் அமைச்சராகா முன்பு; இப்போது அவர்களின் நிலைமை உயர்ந்திருக்கிறது. என்றுகூற முடிகிறதா? அதுவுமில்லை! ஆனால், பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்குக் காங்கிரஸ்தான் இரட்சகன் என்பதற்கு, அவர் காட்டும் ஆதாரம் என்ன?

வேறென்ன ஆதாரம் காட்டவேண்டும், என்னைப்பாருங்கள்! என்றுதான் அவரால் கூற முடியும்!

ஆனால் பிற்பட்ட வகுப்பினரின் பிரச்சினைக்குப் பரிகாரம் காணவும், அவர்களை முன்னேறச் செய்யவும் அதிகாரமோ, சட்ட பூர்வமான வாய்ப்போ பெருமல், அமைச்சராக மட்டும் இருப்பதனால், பிற்பட்ட வகுப்பு மக்களுக்கு என்ன பலன்? என்று கேட்டால் என்ன பதிலளிப்பார்?

ஆனால் யார் கேட்பார்கள்? கேட்பவர்களை, தேசத்துரோகி—காங்கிரஸ் விரோதி—என்று கூறினால், வாயடைத்துப் போகிறார்கள்; அதற்கா நமக்கு வழி தெரியாது! என்றெண்ணி மகிழ்கிறார்கள், இந்தத் தலைவர்கள்.

ஆனால், அமைச்சர்கள் இருவர் நம் வகுப்பினர் என்பதிலே இயற்கையாக எழக்கூடிய, எழவேண்டிய மகிழ்ச்சியால், அந்த வகுப்பு இளைஞர்கள் அனைவரும், மயங்கிக் கிடந்துவிடவில்லை; உண்மை அவர்கள் உள்ளத்தை உறுத்தத்தான் செய்கிறது; ஓரோர் சமயம் அவர்களால் தம்மனக்குமுறலை வெளியே கொட்டிக் காட்டாமலிருக்க முடியவில்லை. அதனாலேதான்,

''நாம் அன்று எந்த இலட்சியத்துக்காக பொதுக்கூட்டங்கள் போட்டு, ஊர்வலங்கள் நடத்தி, மாநாடுகள் கூட்டி, முரசு முழங்கினோமோ, அந்தக் கோரிக்கைகள் இன்றுவரை கண்டோமில்லை''

என்று. 1—7—56ல் 'உழைப்பாளி' எழுதுகிறது.

''வன்னியர் முன்னேற்றத்திற்காகத்தான் மந்திரிப் பதவி வகித்து வருகிறேன் என்று மார்நிமிர்ந்து கூறும் நம் இனமந்திரியைக் கேட்கிறோம், நீங்கள் பதவியேற்று ஆண்டுகள் சில உருண்டோடியதே இதுவரை சாதித்தது என்ன?'' என்று 'உழைப்பாளி' உரிமையுடன் இடித்துக் கேட்கிறது.

கைகண்ட மருந்து என்று வேரோரிடத்தில், அங்காடியில் கூவிக் கூவி விற்கிறார் அமைச்சர்.

ஊர்சுற்றிவருவதில் பயனொன்றும் இல்லை என்றும். 'இம்மாதிரி சூழ்நிலையை வளர விடுவது நம் சமூகத்திற்கே ஆபத்து. என்றும் 'இலவு காத்த கிளிபோல்' ஆகிவிட்டோம் என்றும், கோபம், சோகம், திகைப்பு, கண்டனம், எனும் எல்லாவற்றையும் கொட்டிக்காட்டுகிறது, உழைப்பாளி!'

தம்பி! அரசியலில் இப்படிப்பட்ட மருத்துவர்கள் இடம் பெற்றுவிட்டால், பிணி குறையாததுடன், பிணி போக்கிக்கொள்ளும் முறையையும் மறந்துபோய், உழைப்பாளிகள் நோயாளிகளாகி நொந்துகிடக்க நேரிட்டுவிடுகிறது. நோய் தீர்க்கும் மருத்துவன் யார்? பிணிபோக்கும் மாமருந்து யாது? என்பதைக் கண்டறிந்து பலன் காணுமுன்பு, நோய் என்ன? ஏன் ஏற்பட்டது? என்பதல்லவா தெரியவேண்டும்.

ஏழ்மை, அறியாமை, என்பவைகள், சமூகம் முழுவதிலும் கப்பிக் கொண்டிருக்கும் பிணி.

உழைப்பின் பலன் உலுத்தருக்குப் போய்ச் சேரும் விதமாக அமைந்துவிட்டிருக்கும் அக்ரமத் திட்டம்; மனதில் குருட்டறிவும் இருட்டு நிலையும் மூடப்பட்டுவிட்டதால் ஏற்பட்டுவிட்ட கேடு, ஏழ்மைக்கும் அறியாமைக்கும் காரணம்.

ஏழ்மை, அறியாமை எனும் பிணிபோக்கப்படவேண்டும் என்று பொதுவாகப் பேசி, பொதுவான பரிகாரம் தேடாமல், பொதுவான மருத்துவ முறையை நாடாமல், பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களின் பிரச்சினை என்று தனியாகக் கேட்டுக் குறிப்பிடப்பட்டு வருகிறதே, அதன் உட்பொருள் என்ன?

அதனை அறிந்துகொள்ள தம்பி, பிற்பட்ட வகுப்புப் பிரச்சினையையே ஆராயவேண்டும்.

பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள் என்ற பேச்சு—ஐரோப்பிய நாடுகளிலே அதிகம் அடிபடுவதில்லை.

மலை ஜாதி மக்கள்—நாடற்றவர்கள்—என்று சில சமயம் பேசப்படுவதுண்டு, ஆனால், பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள் என்ற பேச்சுக்கு அங்கெல்லாம் உள்ள சமூக அமைப்பு இடமளிப்பதில்லை. அப்படிப்பட்ட ஒரு நிலைமை அங்கெல்லாம் இல்லை.

''இந்தியா'வில்தான், பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர் என்று சமூகத்தில் ஒரு பிரிவு காணப்படுகிறது; இந்தப் பிரிவும் மிகப் பெரிது.

தாழ்த்தப்பட்டோர். ஆதிவாசிகள், மலைஜாதியினர், நாடோடிக் கூட்டத்தார், என்போர்களைச் சேர்த்தல்ல பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பார் என்று பேசுவது; இவர்களையும் நீக்கிவிட்டுப் பார்த்திடும் போதே பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர் தொகை, மிகப் பெரிதாகக் காணப்படுகிறது.

இதனைக் கவனிக்கும்போது, இங்குள்ள சமூக அமைப்பின் அவலட்சணம் விளக்கமாகத் தெரியும்—வேதனையும் பிறக்கும்.

சமூகத்தில் மிகப் பெரும் அளவு மக்கள் பிற்படுத்தப்பட்டவர்கள்.

பிற்படுத்தப்பட்டவர்கள் என்றால், கல்வி தொழில் சமூக அந்தஸ்து, பொருளாதாரம், அ[illegible]லிலும் அலுவலகங்களிலும், இடம் எனும் இ[illegible]ல்லாம், பிற்படுத்தப்பட்டு, தாழ்நிலை தரப்பட்டு கவனிப்பாரற்று,

ஓரவஞ்சனையாக நடத்தப்பட்டு, ஒடுக்கப்பட்டு உழல்பவர்கள் என்பது பொருள்.

உழைக்கவும் அதன் உறுபயனைப் பிறருக்குக் கொட்டி ஏமாறவும், உழைக்கவும் அதன் காரணமாகவே தாழ்நிலையில் தள்ளிவைக்கப்படவும், உழைக்கவும் அதனாலே, கல்வித் துறையில் முன்னேற உதயோக துறையிலே இடம்பெற, அரசியலில் அந்தஸ்து பெற இயலாமல், உழைத்துக் கிடப்பதற்காகவே படைக்கப்பட்டவர்கள் போன்றதோர் நிலைபெற்று நொந்து கிடப்பவர்கள் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர்.

உடலில் திடமுண்டு, உழைப்பில் தரம் உண்டு, உள்ளத்தில் திண்மை உண்டு, ஆனால் சமூக அமைப்பிலேயோ, இவர்களுக்கு நாலாந்தர, ஐந்தாந்தர இடமும் தரப்படுவதில்லை.

உழைப்பின் பலனைக் கிடைக்கும் 'விளைவுகள்' அவ்வளவும், மேலும் மேலும் இவர்களைப் பிற்படுத்தப்பட்ட நிலைக்கு இறங்கிவிடத்தான் செய்கிறதே தவிர உழைத்தனர், உயர்ந்தனர் என்று பேசத் தக்க நீதியான நிலை ஏற்படச் சமூக அமைப்பு இடம்தரவில்லை.

நல்ல உழைப்பாளி!—என்று பேசும்போது, பாராட்டுகிறார்கள் என்று பொருள் அல்ல எஜமானர்கள் தம் ஊழியர்களின் 'சேவை' கண்டு மகிழ்கிறார்கள்—தட்டிக் கொடுக்கிறார்கள் என்றுதான் பொருள். இந்த வேதனையை, தலை தலை முறையாக பல நூற்றாண்டுகளாக அனுபவித்துக்கொண்டு இருப்பவர்கள், இன்று பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர், என்று அழைக்கப்படுபவர்கள்.

அவர்களிடம் உள்ள தொழில் திறமை—கைவண்ணம்—அவர்கட்கு, சமூகத்தில் உரிய இடத்தைப் பெற்றுத் தருவதில்லை, ஜாதி முறை' தான், அவர்களுக்கு இன்னதுதான் இடம், என்று நிர்ணயிக்கிறது.

அரசிளங் குமரியின் அழகுக்கு அழகு தரும் அற்புதமான நவரத்ன மாலை செய்தளிக்கவல்ல தொழில் திறமை இருக்கலாம்—ஆனால் அந்தத் திறமையை அளவுகோலாகச் கொண்டோ, அந்தத் தொழிலால் சமூகம் பெறக்கூடிய பயனை அளவுகோலாகக் கொண்டோ, அந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டவனுக்கோ—அந்த வடிப்புக்கோ இடம் அளிக்கப்படுவதில்லை—அந்த வகுப்புக்கு உரிய இடம் இது என்று ஜாதி முறை குறிப்பிட்டு, சமூகச் சம்பிரதாயமும் அதற்கு அரணாக அமைந்த சட்டமும் எந்த இடத்தைத் தருகிறதோ. அதுதான், அந்த வகுப்பினருக்குக் கிடைக்கிறது.

கடினமான உழைப்பினைத் தந்து, சமூகம் நிலைக்கவும், வளரவும்நேர்த்தி பெறவும் தேவைப்படுகிறதொழில்கள் செய்து வரும் உழைப்பாளர்கள், பிற்படுத்தப்பட்ட நிலைக்கு வைக்கட்டு, இந்தச் சூதான திட்டத்தைக் கண்டறிந்ததிலும், நிலைநாட்டினதிலும், பாதுகாப்பதிலும் மட்டும் தலைமுறையைக் காட்டி வந்தவர்கள், முற்போக்கு வகுப்பினராகவும் இருந்துவரும், மோசமானதோர் சமூக அமைப்பு இங்கு இருப்பதுபோலே வேறு எங்கும் இருந்திட, அனுமதித்ததில்லை.

ஆனால், இங்கு அத்தகைய அக்ரமமான, 'அநீதிநெறியும் அமைப்பு நீண்டகாலமாக இருந்து வருவதற்குக் காரணம், ஜாதி முறையில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை அனைவருக்கும் புகுத்தப்பட்டிருப்பதாகும்.

அந்த நம்பிக்கை ஆழப் பதிந்ததற்குக் காரணம், இந்த ஜாதி முறை என்பது, சுகபோகியாவதற்கு வழிகாண விரும்பிய சூதுக்காரன். எதற்கும் தலையாட்டும் போக்கினர் மீது சுமத்திய சூழ்ச்சித் திட்டம் என்ற தெளிவு நெடுங்காலமாக ஏற்படாததாகும்.

ஜாதி முறை என்பது கடவுளின் ஏற்பாடு என்று மக்களிடம் பேசப்பட்டு, ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதால், இந்த தெளிவு ஏற்படவில்லை.

கடவுள் எனும் புனிதம், எத்தகைய அக்ரமமான காரியத்துக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது என்பதை எண்ணும்போது, எவருக்கும் மன அதிர்ச்சி ஏற்படாமலிருக்க முடியாது.

கடவுள் எனும் புனிதத்தைப் பயன்படுத்தி இந்தச் சூழ்ச்சிக் காரியம் நடைபெற்றுக்கொண்டு வந்ததால், இந்தச் சூழ்ச்சித்திட்டத்தை எதிர்ப்போர் கடவுட் கொள்கைக்கு எதிரிகள் என்றுகூறி அழித்திட, சூழ்ச்சிக்காரர்களுக்கு எளிதாக முடிந்தது.

நமக்கேன் இந்தப்பகை என்ற அச்சம் காரணமாகப் பலரும் இந்த அக்ரமத்தினைக் கண்டிக்காமலிருந்துவிட்டனர்.

பல பொருள் உணர்ந்தோரே, இதனைக் கண்டிக்காத காரணத்தால், இது மெத்தச் சரியான, தேவையான, தூய்மையான திட்டம் போலும் என்ற எண்ணம் வெகுவாகப் பரவிற்று.

பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினரேகூட இந்த மன மயக்கத்துக்கு ஆளாயினர் — தமக்குச் சமூகத்தில் அளிக்கப்பட்டிருக்கும் இடம் அநியாயமானது என்ற உணர்வு பெறவும் முடியாமலிருந்தது.

மேலும் அவர்கள், தமக்குள் ஒருவருக்கொருவர், தரம் பார்த்துக்கொள்ளவும், உயர்வு தாழ்வு பேசிக்கொள்ளவும் தலைப்பட்டு, மொத்தத்தில் இழைக்கப்பட்டுள்ள அநீதியை எதிர்த்திட ஆர்வம் காட்டாமல், தமக்குள் 'மேல் கீழ்' பேசிக் கிடக்கவும், ஏசி மோதவும் தலைப்பட்டனர்.

மக்களாட்சியின் மாண்பினை உணர்ந்தவர்களும், மேனாடுகளில் உள்ள சமூக அமைப்பு கூடுமானவரையில் நீதி நிலவ வழி செய்கிறது என்ற உண்மையைத் தெரிந்தவர்களும், இங்கு அரசியல் நடவடிக்கைகளிலே ஈடுபட்டபோதுதான், வகுப்பு நீதி—வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவம் என்ற முறைகளைப் பற்றிப் பேசலாயினர்.

பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கு விழிப்புணர்ச்சி ஏற்படலாயிற்று.

அதன் பயனாக, பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர், தத்தமது வகுப்பின் சக்தியைத் திரட்டவும், அந்தச் சக்தியை அரசியலுக்குக் கருவியாக்கிக் கொள்ளவும், முற்பட்டனர்.

சென்ற தேர்தலின்போது, இந்தக் 'கருவி' மிக நன்றாகப் பயன்பட்டது.

ஜஸ்டிஸ் கட்சி, மொத்தமாக பார்ப்பனர்—பார்ப்பனரல்லாதார் என்ற சமூக அமைப்புத் திட்டத்தைக் கவனித்து, அதற்கேற்றபடி தன் அரசியல் முறைகளை அமைத்தது.

வகுப்பு நீதி—வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவம் என்ற திட்டங்கள் அமுலுக்கு வருவதற்கான சூழ்நிலையை ஜஸ்டிஸ் கட்சி உருவாக்கிற்று. அதுவும் போதுமானதல்ல என்பது மெள்ள மெள்ள, ஆனால் நிச்சயமாக உணரப்பட்டு பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர் குறித்த திட்டம் உருவாக வேண்டும் என்ற நிலை ஏற்பட்டது.

ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்கு, இந்தத் திட்டத்தை உருவாக்கி, அமுலாக்குவதற்கான வாய்ப்புத் தரப்படவில்லை —இதற்கிடையில், காங்கிரஸ், சர்க்காரை நடத்தும் கட்சியாகி விட்டது.

பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர் பிரச்சினையை, காங்கிரஸ் கட்சி கவனிக்க மறுத்தது.

கவனிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லாத அளவுக்குக் காங்கிரசின் செல்வாக்கு, நிகரற்றதாக அப்போது இருந்தது.

அத்தகைய செல்வாக்கு காங்கிரசுக்கு இருந்ததற்குக் காரணம், நாட்டு மக்களிடம், பார்ப்பனர்—பார்ப்பனரல்லாதார்; பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர்; என்பன போன்றவைகளெல்லாம், அற்பமான பிரச்சினைகள்—யாரோ சிலருடைய பதவி ஆசையைப் பூர்த்தி செய்யும் காரியம், மக்களுக்கு அது அல்ல உயிர்ப் பிரச்சினை; உயிர்ப் பிரச்சினை, வெள்ளைக்கார ஆட்சியை விரட்டிவிட்டுச் சுயராஜ்யம் பெறுவதுதான், என்று எடுத்துக் கூறப்பட்டது.

நாடு, அடிமைப்பட்டிருப்பதை உணர்ந்து, அந்த இழிநிலையைப் போக்கித் தீரவேண்டும் என்ற 'தேசீய' உணர்வு பெற்ற மக்கள், இந்த வாதத்தை ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.

வகுப்புப் பிரச்சினைகளைக் கவனிப்பது, சிறுமைத்தனம், சீரழிவு, தேசத் துரோகம், என்று கருதினர். எனவே, காங்கிரஸ், அந்தப் பிரச்சினையை, 'குப்பைக் கூடை'க்கு அனுப்பிவிட்டு, தன்னிகரற்ற செல்வாக்குடன், கொலுவிருக்க முடிந்தது. இந்தச் செல்வாக்கு நிலைத்திருக்க முடியாது, சிதையலாயிற்று. சென்ற தேர்தலில் இதற்குச் சான்று கூறுவது போன்ற சம்பவங்கள் பல நடைபெற்றன.

பிற்பட்ட வகுப்பினரின் நம்பிக்கையைப் பெற்ற தலைவர்கள் பலர், காங்கிரசை முறியடித்தனர்; காங்கிரஸ் கட்சி சார்பிலேயே நின்று வெற்றிபெற்ற சிலரும், பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர் செல்வாக்கைத் துணை கொண்டே வெற்றிபெற முடிந்தது.

பிற்பட்ட வகுப்பினரிடையே ஏற்பட்ட இந்த அரசியல் எழுச்சியைக் கண்ட பிறகுதான், காங்கிரஸ் கட்சி, அருவருப்புடன் பேசி அலட்சியப்படுத்திவிடத்தக்க பிரச்சினை அல்ல இது என்பதை அறிந்தனர்; அறிந்தவர்கள், பிற்பட்ட வகுப்பு மக்களை முன்னேற்றமடையச் செய்ய என்ன வழி என்று நல்லெண்ணத்துடன் திட்டம் வகுக்கவில்லை; மாறாக, பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்புக்கான பணியாற்றுவதாகக் கூறி, அவர்களின் நம்பிக்கையைப் பெற்று, சட்டசபைக்குள் நுழைந்துள்ள வகுப்புத் தலைவர்களை எப்படி வலைபோட்டுப் பிடிப்பது என்ற தந்திரத் திட்டம் வகுத்தனர்.

வழக்கப்படி, இத்தகைய தந்திரத்தில் ஆச்சாரியார் வழி காட்டினார்; மாணிக்கவேலர் கிடைத்தார்.

காமராஜர், அதே திட்டத்தைப் பின்பற்றினார், எஸ். எஸ். இராமசாமி கிடைத்தார்.

அமைச்சர் அவைக்கு, பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினரில் இருவர் கிடைத்தனர்.

அப்படிக் கூறுவதைவிட, பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப

With the best compliments from:

Venkateswara Engineering Contractor

POLLACHI.

பின்பேரால், இருவர் அமைச்சர்களாயினர் என்பது தான் பொருந்தும்.

இவர்கள் அமைச்சர்களாக்கப் பட்டதும், பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்புப் பிரச்சினை தீர்ந்துவிட்டதா என்பதே இப்போதுள்ள பிரச்சினை; பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பு இளைஞர்கள் தீவிரமாக எண்ணிப் பார்க்கவேண்டிய பிரச்சினை.

இதைப்பற்றி எண்ணுவதற்குத் துணைபுரிவதற்காக, ஒரு உண்மையை அவர்கட்கு எடுத்துக்காட்டவேண்டி வருகிறது.

குறிப்பிடப்பட்ட, இரு அமைச்சர்களும், பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினரின் முன்னேற்றத்தைக் கவனித்துக் கொள்வதற்காக அழைக்கப்பட்டவர்கள் அல்ல. மாணிக்கவேலர் வரி வசூலிக்கவும், எஸ். எஸ். இராமசாமி 'ஸ்தல ஸ்தாபன'ங்களை ஆளவும் அழைக்கப்பட்டனர்; பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்கு முன்னேற்றம் அளிக்கும் வசதி, வாய்ப்பு, உரிமை ஏதும் அவர்களிடம் தரப்படவில்லை.

எனவே, இருவரும் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களின் திரண்டெழுந்த சக்தி காரணமாக, அமைச்சர்களாக முடிந்ததே தவிர, பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களின் நல்வாழ்வுக்கான வழி வகுக்கும் பொறுப்பைப் பெறவில்லை.

எனவே, இவர்கள் இருவரும் அமைச்சர்களான காரணத்தால், பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினரின் பிரச்சினை தீர்க்கப்பட்டு விடவில்லை.

அதற்கான வழியேகூட ஒரு வகையில் அடைபட்டுப் போய்விட்டது, என்று கூறலாம்.

இந்த இருவரும், அமைச்சர்களாகாமல் வகுப்புத் தலைவர்களாக இருந்துவந்த போதாவது, பிற்பட்ட வகுப்பினருக்கு உற்ற குறைகளை எடுத்துக் கூறவும், கிளர்ச்சி நடத்தவும், சர்க்காரை வற்புறுத்தவும், வழி இருந்தது.

இவர்களே அமைச்சர்களாகிவிட்டதால் அந்த வழியும் அடைபட்டுப் போய்விட்டது!

இவர்களும் "தேசீயம்" பேச ஆரம்பித்து விட்டனர்!

உழைப்பாளர் கட்சியும், பொதுநலக் கட்சியும், கலைக்கப்பட்டு விட்டது—எல்லாம் காங்கிரசில் கரைக்கப்பட்டுவிட்டது என்று, இரு தலைவர்களும் கூறும் அளவுக்கு அந்தத் 'தேசீயம்' முற்றிவிட்டது.

அந்தத் 'தேசீயம்' பேசும் போக்கில்தான், அமைச்சர் எஸ். எஸ். இராமசாமி, பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களின் இரட்சகன், காங்கிரஸ்தான்! பொதுத் தேர்தல் வருகிறது. பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களே! காங்கிரசை ஆதரியுங்கள், என்று பேசி இருக்கிறார்.

அமைச்சர் இவ்விதம் பிரதாபம் பேசுகிறார், ஆனால் வன்னிய குலத்தவர் காங்கிரசின் சேவை குறித்தும், அமைச்சர் போன்றார் குறித்தும், என்ன கருதுகின்றனர்?

> "எல்லாம் பேச்சளவிலேதான்; செயலளவில் ஒன்றும் பலனில்லை. இதைக் கண்டு நம்மால் போற்றிப் பாராட்டி அனுப்பிய தலைவர்கள், அவர்களின் சுயநலத்திற்காக அவர்கள் கைக்கொண்ட முறையைப் பின்பற்றும் நம்மையும் எங்களோடு நாங்கள் சேர்ந்துள்ள கட்சியில் சேருங்கள் என்று நமக்கு வேறு புத்தி கற்பிப்பதுடன். தனக்கு ஒரு கண் போனதால் மற்றவர்களுக்கும் கண் போகட்டும் என்பதுபோல் உபதேசம் செய்ய முற்பட்டதைத் தவிர நாம் கண்ட பலன் யாது என்பதை மனவேதனையுடன் கேட்கின்றோம்."

'உழைப்பாளி'யில், பட்டம்மாள் என்றோர் அம்மையார் இதுபோல எழுதுகிறார்.

வகுப்பின் பெயர் கூறிக்கொண்டு சட்டசபை சென்ற 'தலைவர்கள்' தங்கள் சுயநலத்தைத்தான் கவனித்துக் கொண்டார்கள்—என்று மனவேதனையுடன் அந்த அம்மையார் கூறவேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது.

"மக்களின் ஓட்டைப் பெற்றுச் சட்டசபைக்குச் சென்று பச்சோந்தியைப்போல் நிறத்தை (லேபிலை) மாற்றிக் கொண்டு" என்றும், 'என் பதவிக்கு ஆபத்து வரும், என் வருவாய் போய்விடும்' என்றெல்லாம் சாக்குப் போக்கு சொல்லியது தவிர நாம் கண்ட பலன் என்ன?—என்றும் கேட்டுள்ளார்.

சுயநலம்—பச்சோந்திக் குணம்—பதவிப் பாசம்—என்பவைகளுடன், "புதுச்சேரி பொம்மைகள்"போல சட்டசபையில் கொலுவிருக்கிறார்கள் என்றும் கேலி செய்திருக்கிறார்.

இந்த நற்சான்று கிடைக்கிறது மருத்துவருக்கு—ஆனால் அவரோ என் மருந்து கைகண்டது—என்று கூவிக் கூவி விற்கிறார்—பிற்பட்ட வகுப்பினர் அனைவருமே இதை உட்கொள்ளலாம் என்று 'சிபாரிசு' செய்கிறார்!

தம்பி! சாதித்தது என்ன? என்ற தலைப்பில் இரா. வீரசம்பு என்பார், உழைப்பாளி' 1—7—56 இதழில் தந்துள்ள கட்டுரையில் உள்ள காரசாரமான பகுதியை வேறோர் இடத்தில் அடிகள் வெளியிட்டிருக்கிறார்—படித்துப் பார்.

நம் வகுப்பு மந்திரியை நம் வகுப்புத் தோழனே இப்படி சந்தி சிரிக்கச் செய்யலாமா என்று வேண்டுமானால், கட்டுரையாளர் மீதோ இதழாளர் மீதோ பெரிய இடம் கோபித்துக் கொள்ளுமே தவிர, இதிலே குறிப்பிட்டுள்ள எந்த விஷயத்தை, ஆதாரம், புள்ளி விவரம் காட்டி, மறுக்க முடியும்?

உண்மையிலேயே, இலவுகாத்த கிளிபோல்தான் ஆகிவிட்டது, ஐயமில்லை! ஆகவேதான், பிற்பட்ட வகுப்பு இளைஞர்கள் மீண்டும் மீண்டும், ஏமாற்றத்துக்கு ஆளாகாமலிருக்கத்தக்க முறையைக் கண்டறிய வேண்டும்.

வகுப்புத் தலைவர்கள், வகுப்பு, நலன் குறித்துப் பேசுவது கேட்டுப் பூரிப்படைந்து, அவர்கள் தங்கள் வாக்குறுதிகளை மறந்து, கட்சி மாறும்போது திகைப்படைந்து, அவர்கள் உயர்பதவி பெற்றது கண்டு உள்ளூர மகிழ்ந்து, அந்த உயர்வு, வகுப்பு முன்னேற்றத்துக்கு வழிகோலாதது கண்டு மனம் உடைந்து போவதுதானா, இளைஞர் கடமை!!

பிற்பட்ட வகுப்பினரின் முன்னேற்றம், அதிலே ஒருவரிருவர் உயர் பதவியில் அமருவதால் ஏற்பட்டு விடாது என்று அவர்கள் அறிந்துகொண்ட உண்மையை இனமக்கள் அறியும்படிச் செய்யவேண்டிய கடமை அந்த இளைஞர்களுக்கு இல்லையா? திறம் இல்லையா?

பிற்பட்ட வகுப்பினரின் முனனேற்றத்துக்கான தனியானதோர் திட்டம் காணவும், அதற்கான பணவசதியைப் பெறவும், சட்ட பூர்வமான திட்டம் தீட்ட, பிற்பட்ட வகுப்புத்

தலைவர்கள் ஒன்றுகூடிட வேண்டாமா? காங்கிரசுக்குள் சென்று 'குடித்தனம்' நடத்த ஆரம்பித்துவிட்டால், இந்தக் காரியம் செய்யும் ஆற்றலை எப்படி அவர்கள் இழக்காமலிருக்க முடியும்!

விதை நெல்லை வேகவைத்துத் தின்றுவிட்டால் வயலில் தூவநெல் எங்கிருந்து பெறுவது? அம்பை ஒடித்து மாடோட்டும் தார் குச்சியாக்கிவிட்டால், வில் வைத்துக்கொண்டு என்ன சாதிக்க முடியும்?

பிற்பட்ட வகுப்பினரின் நிலைமைசகல துறைகளிலும் முன்னேற்றம் அடைவதற்கான சட்டபூர்வமான திட்டத்தைப் போராடிப்பெற வேண்டிய தலைவர்கள், வகுப்பு முன்னேற்றம் தானாக வருகிறபோது வரட்டும், முதலில் எங்கள் முன்னேற்றத்துக்கு வகை செய்து தாருங்கள் என்று ஆளும் கட்சியிடம் கொஞ்சவும். கெஞ்சவும், முற்பட்டபோது வகுப்பு இளைஞர்கள் மட்டும் சிறிதளவு விழிப்புணர்ச்சியுடன் இருந்திருந்தால் தம்பி, இலவுகாத்த கிளியானோமே! பச்சோந்திகளாகி விட்டார்களே! புதுச்சேரிப் பொம்மைகளாக இருக்கிறார்களே! என்றெல்லாம் கூறித் துக்கிக்கவேண்டிய சூழ்நிலையே ஏற்பட்டிராது.

இப்போது மனம் குமுறிப் பேசினாலும் எழுதினாலும், அமைச்சர்களாகிவிட்ட குலப் பெரியவர்கள், எங்களுக்கு உங்கள் ஆதரவு தரமுடியாது என்றால்கூட நாங்கள் அச்சம்கொள்ளமாட்டோம். ஏனெனில், எங்களுக்கு வேலை செய்ய காங்கிரஸ் கட்சியே காத்துக் கிடக்கிறது என்றல்லவா சொல்லுவார்கள்!!

எனவே, பிற்பட்ட வகுப்பிலே உள்ள இளைஞர்கள், அந்தப் பிரச்சினையை நன்கு ஆராய்ந்தறிந்து, தலைவர்களின் தந்திரத்துக்கும், ஆசை வார்த்தைக்கும், வகுப்பின் பெயர்கூறி ஊட்டும் மயக்கத்துக்கும் மக்கள் பலியாகாமற் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். இதில் இளைஞர்கள் வெற்றிபெறமுடியாது போனால், நீண்டகாலத்துக்கு பிற்பட்ட வகுப்பின் பெயர் கூறிக்கொண்டு தலைவர்கள் ஆவர்; மந்திரிகளாவர்; கட்டுரையாளர் கூறுவதுபோல இனமக்கள் என்றும் போல் சுமைதாங்கிகளாகவே இருப்பவர்; மந்திரிகளானவர்கள், பச்சோந்திகளாயினும் பளபளப்புடன் பவனி வருவர், பலன் பெறுவர், புதுச்சேரிப் பொம்மைகள் என்று கேலி பேசினாலும், கவலைப் படமாட்டார்கள்; இனமக்களின் நிலைமையோ 'இலவு காத்த கிளி' யாகத்தான் இருக்கும்.

பலன் எந்த அளவுக்கு ஏற்படும் என்பதுபற்றியும், நமக்குக் கிடைத்திடக்கூடிய வசதி எத்தகையதாக இருக்கும் என்பது குறித்தும், கவலையற்று, நாம், தம்பி, இந்தத் தேர்தலின்போது, இந்த உண்மைகளை ஊரறியச்செய்யவேண்டும்.

பிற்பட்ட வகுப்பினர் பிரச்சினைக்குப் பரிகாரம் எடுத்துரைத்து, பிற்பட்ட வகுப்பினருக்கு உரிமையும் நல்வாழ்வும் பெற்றுத் தருவதாக வாக்களித்தவர்கள், போக்கு எப்படி மாறிவிட்டது என்பதை எடுத்து விளக்கி, அடுத்தசட்டசபையிலேனும், பிற்பட்ட வகுப்பினரின் உரிமைக்காக, நலனுக்காக, பாதுகாப்புக்காக, ஆளும்கட்சியின் புன்னகைக்கு மயங்காமல், கோபம் கண்டு அஞ்சாமல், வாதாடக்கூடிய, போராடக்கூடிய, தூய்மையும் ஆற்றலும்கொண்ட பிற்பட்ட வகுப்பு இளைஞர்கள் ஒருசிலராவது இருந்தால்தான் பிற்பட்ட வகுப்பைப் பிடித்துக் கொண்டுள்ள பிணி நீங்குமேயொழிய, பிற்பட்ட வகுப்பின் பிணிதீர்க்கும் மாமருந்து காங்கிரஸ் ஒன்றுதான் என்று வாணிபம் நடாத்துவோரால் நிச்சயமாக முடியாது; முடியவே முடியாது.

பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பில், ஆற்றல் மிக்கவர்கள், தியாகிகள், வீரர்கள், இருக்கிறார்கள்.

நாடு ஆளும் தகுதியும் திறமையும் அவர்களிடம் இருக்கிறது; நிரம்ப இருக்கிறது.

ஆனால் அவர்கள் காங்கிரஸ் கூடாரத்தில் குடிபுகுந்துவிட்டால், இனம் குறித்து பேசவும், இன முன்னேற்றத்துக்கான திட்டம் தேடவும், முடியாது அனுமதி கிடையாது! எனவேதான்,

பச்சோந்திகளாய்

புதுச்சேரிப் பொம்மைகளாய் இருக்கவேண்டி நேரிட்டுவிடுகிறது

எனவேதான், தம்பி, கொடிகட்டி ஆளும் கட்சியில் கோடீஸ்வரர்களும் கோலெடுத்துத் தாக்க வருவோரும், இருப்பது தெரிந்தும் ஒடுக்கப்பட்டோர் கசக்கப்பட்டோர் ஒதுக்கிவைக்கப்பட்டோர் சார்பில்பேசும் ஜனநாயகக் கடமையை நாம் மேற்கொள்ள வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன், தேர்தலில் ஈடுபடத் திட்டமிட்டிருக்கிறோம்—வெற்றிபெற்று விடுதலைத் திட்டம் பிரகடனம் செய்துவிடப்போகிறார்களோ இந்த சூரப் புலிகள் என்று வீராவேசமாகக் கேட்கின்றனர் வெந்த மனத்தினர் தமது நொந்து போன நிலையினை நாடு கண்டறியலாகாதே என்ற எண்ணத்தால்—கேட்கட்டும் தம்பி, அதனால் என்ன!

நமது கடமையை நாம் செய்வோம், மக்களுக்கு, உண்மையான உழைப்பாளர்கள், உறுதி படைத்த வாதாடுவோர், குறுக்குவழி செல்லாதவர்கள் தேவை என்றால் நம்மை ஆதரிக்கட்டும்! இலவுகாத்த கிளியானோம் என்று இன்று மனவேதனைப் படுகிறார்களே இந்த உண்மைகளை எல்லாம் எடுத்துச் சொல்லிக்கேட்போம். உண்மையை மக்கள் உணரும்படிச் செய்வதற்கேற்ற ஆற்றல் வெற்றி பெற்றால் வெற்றி கிடைத்தேதீரும்; இல்லையென்றாலும், நஷ்டம் நமக்கல்ல, நாட்டுக்கு என்று மன அமைதிகொள்ளவும் நமக்குத்தெரியும், இனி என்ன கிளி போன்ற நிலைமையில், வன்னியர் மட்டுமல்ல; பொதுவாகப் பிற்பட்ட வகுப்பு மக்கள் அனைவருமே அதே நிலையில்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்களிடமெல்லாம், உண்மைகளை எடுத்துரைக்கும் பணியினைத் தொடர்ந்து செய்துகொண்டு வருவோம்; பெரியார் அடிக்கடி சொல்லுவார் கவனமிருக்கிறதா. தம்பி, ஊதுகிற சங்கை ஊதுவோம், விடிகிறபோது விடியட்டும் என்று, அதைவிடச் சற்று அதிகமான நம்பிக்கை கொள்ளக்கூடிய விதமான அறிகுறிகள், நம்பிக்கை தரும் நிலைமைகள் நாட்டில் தென்படத்தான் செய்கின்றன; எனவே, நமது பணி, ஆர்வமும் எழுச்சியும் கொண்டதாகவே அமைந்திருக்கிறது.

அண்ணன்,

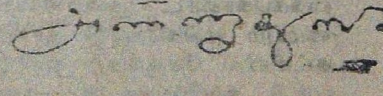

(12—8—56 திராவிட நாடு இதழில்)

இதயம் தந்தவள்

ஞானவிஜயா

“ஏடேய் சேகர், என்னடா யோசனை பண்ணிகிட்டிருக்கே? நாளை விடுமுறையாச்சே, ஊருக்குப் போகலாமா வேண்டாமான்னு நினைக்கிறியா?”

நண்பன் அருளின் கேள்வி சேகரை உசுப்பவே கனவுலகினின்றும் மீண்டான் சேகர்.

‘அதைப் பற்றித்தாண்டா யோசனை பண்ணிகிட்டிருக்கேன்.”

“இதில் என்னடா யோசனை? சொந்த ஊருக்குப் போகப்போறே; போனால் அம்மாவைப் பார்க்கலாம். அம்மாவும் உனக்காகக் காத்திருப்பாங்க—எதிர் பார்த்துகிட்டிருப்பாங்கன்னு நினைக்கிறேன், இங்கே ரிலீஸ் ஆகாத சினிமாவையும் பார்க்கலாம்.”

“சரிடா, நான் ஊருக்குப் புறப்படறேன்.”

சேகர் சம்மதித்தது என்னவோ நண்பன் அருள் கற்பித்த காரணங்களுக்கென்று தோன்றவில்லை, வேறொரு முடிவுடன்தான் சம்மதித்திருக்கிறான் என்பதை எங்கோ நோக்கிக்கொண்டிருந்த அவனுடைய கண்கள் உணர்த்தின.

சேகரின் உள்ளத்திலிருப்பதைக் கிளறவேண்டும் என்ற ஆர்வத்துக்குத் தூபம் போட்டது அவனுடைய பார்வையும், முகபாவமும்.

“ஏண்டா சேகர், நீ கொடுத்து வச்சவன்தாண்டா! நீ ஊருக்குப் போறதுக்கு இன்னும் ஏதோ ஒரு காரணமும் இருக்குன்னு நினைக்கிறேன்......”

‘கரெக்ட், என் உள்ளங் கவர்ந்தவள் ஒருத்தியும் அங்குக் காத்திருக்கிறாள்” என்ற சேகர், சொல்லக்கூடாத ஒன்றைச் சொல்லியவனாக உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டான்.

“என்னப்பா, நம்மகிட்டயே மறைக்கப் பார்க்கிறியே. சும்மா சொல்லப்பா உன் ‘பெட்’டைப்பற்றி நானுந்தான் கொஞ்சம் அதைப் பற்றித் தெரிஞ்சுக்கிறேனே!”

அருளின் குரலில் நையாண்டி இழையோடினாலும் விஷயத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற துடிப்பு மிகுந்திருந்தது.

“அது ஒரு பெரிய கதைடா”

பெருமூச்சுவிட்டான் சேகர்.

பையை எடுத்துக்கொண்டு புகைவண்டி நிலையத்தை நோக்கிச் சென்றான் சேகர். மௌனம் தன்னைப் பின்தொடர சேகரைத் தொடர்ந்து சென்றுகொண்டிருந்தான் அருள்,

சேகராகவே கதையைத் தொடருவான் என்றுஎதிர்பார்த்தான்அருள்.

புகைவண்டி நிலையம் வந்தது.

சிமெண்டுப் பெஞ்ச் ஒன்றில் இருவருவம் அமர்ந்தனர்,

புகை வண்டி நேரங்கழித்து வருவதாகத் தெரியவே இருவருக்குமிடையில் நிலவிய அமைதி நிலைகுலைந்தது.

அருள்தான் மீண்டும் பேச்சைத் துவங்கினான்.

“உன்னுடைய உள்ளங்கவர்ந்தவளின் பேரென்னவோ?”

“ஓ! அவளைப்பற்றிச் சொல்வதாகச் சொன்னேனல்லவா மறந்தே போய்விட்டேன்.”

சேகர் சொல்லத் துவங்கினான்.

“...அவளுடைய பெயர் கீதா. உயர்நிலைப் பள்ளியில் இறுதி வகுப்பு வரை படித்துவிட்டு இப்போது வீட்டில் சும்மாதான் இருக்கிறாள். என்னுடைய வகுப்பு நண்பன் தினகரனின் தங்கைதான் அவள். வகுப்புக்கு—பள்ளிக்குச்—செல்வதற்கு முன் அவனுடைய வீட்டுக்குத்தான் விஜயம், அவனுடன் சேர்ந்துதான் செல்வது, வருவது, விளையாடுவது எல்லாம்.”

“அப்போதுதான் கீதா உனக்கு அறிமுகமானாளாக்கும், கதைகளில் வருவதைப் போல்”

“ஆம்; நண்பனின் தங்கை கீதா முதலில் என் இரக்கத்தைத்தான் பெற்றாள். நாளடைவில் அந்த இரக்கம் காதலாக எப்படி உருவெடுத்தது என்பது எனக்கே புரியாத ஒரு புதிர். நண்பனின் தங்கையாயிற்றே, நாமும் சகோதரியாகப் பாவிப்போம் என்ற எண்ணங்களெல்லாம் மறைந்தவிடமே தெரியவில்லை.”

“இரக்கம்தான் காதலாக உருவெடுத்ததுன்னு சொன்னியே. அப்படின்னா அவள்...நோயாளியா?”

“ஆம்; அவளுக்கு இருதய நோய். இருதயத்தில் சதை வளர்ந்திருக்கிறது என் கீதாவுக்கு. அறுவைச் சிகிச்சை மூலம்தான் அதை அகற்ற வேண்டும். ஆனால் மருத்துவர்கள் அவள் உயிருக்கு உத்திரவாதம்அளிக்க முன்வரவில்லையே!”

“அப்படிப் பட்டவளைத் திருமணம்கூட செய்துகொள்ளக் கூடாதாயிற்றே! அது அவளுடைய உயிருக்கே உலை வைப்பதாயிற்றே!.........இருந்துமா நீ அவளை விரும்புகிறாய்?” “நோய் அவளுடைய இருதயத்தில்—சதைப்பிண்டமான ஒரு கூறில்-இருக்கலாம். ஆனால் அவளுடைய உள்ளம்? அது தூய்மையானது மருவற்றது, மாசற்றது-நான் விரும்புவது அவள் உடலையல்ல, உயிரை, உணர்வை, தன்மையை, பண்பை...”

அருளின் முகத்தில் புன்முறுவலொன்று தவழ்ந்தது.

“இப்படித்தான் எல்லாக் காதலர்களுமே சொல்லுவார்கள்; ஆனால் முடிவில்?” என்ற எண்ணம் அந்தப் புன்முறுவலை வெளிப்படுத்திவிட்டு மறைந்தது அருளின் உள்ளத்துள்.

“முதன் முதல் கீதாவின் மேல் உனக்கு எப்படிடா காதல் உண்டாயிற்று?”

அருள் பெயருக்கு ஒரு கேள்வியைப் போட்டுவைத்தான்.

“ஒரு நாள் கீதா, அவளுடைய தம்பி, அவளுடைய அம்மா எல்லோருடனும் நானும் சினிமாவுக்குப் போனேன். அன்று என்ன காரணத்தாலோ தினகரன் சினிமாவுக்கு வரவில்லை என்றுவிட்டான், புதுமையான ஓர் உற்சாகத்துடன் தியேட்டருக்குள் நுழைந்தேன், அவர்களுடன். என்னுடைய அதிர்ஷ்டமோ என்னவோ எனக்குப் பக்கத்திலேயே கீதா அமரும்படி நேர்ந்தது. படத்தில் காதல் காட்சிகள் வந்து

போது இன்பக் கிளுகிளுப்புடன் அவளை நோக்கி நான் திரும்புவேன். என்ன ஆச்சரியம்! அவளும் அதே சமயத்தில் என்னை நோக்கித் திரும்புவாள்! இதைத்தான் உள்ளத்தின் ஒன்றிப்பு என்பதா? சில மணித்துளிகள் நிச்சலனமாய்க் கழிந்த பிறகு நானும் திரை நோக்கித் திரும்புவேன் அவளும் திரை நோக்கித் திரும்புவாள். படம் முடிந்தது. எனக்கு திரைக் கதையில் மனம் ஈடுபடாத ஒரு நிலை, அவளுக்கும் அந்த நிலைதான். வீடு திரும்பிய போது தான் புதியதொரு மாற்றத்தை நான் உணர்ந்தேன். இது நாள் வரை சரளமாகப் பேசுபவள் அன்றிரவு வீடு திரும்பியபோது ஒன்றுமே பேசாமல் வந்தது எனக்குப் புதிராக இருந்தது.

நானாகவே பேச முற்பட்டாலும் என்னுடைய வார்த்தைகளில் நடுக்கம் தொனித்தது. அனுவசியந்தான் என்று தெரிந்தும் என் உள்ளம் விசித்திரமானதொரு நடுக்கத்தை அனுபவித்தது.

"கீதாவின் வீட்டை அடைந்ததும் விடை பெற்றுக்கொண்டு வீடு திரும்பினேன். எப்போதும் போல் மறு நாள் காலை அவர்கள் வீட்டுக்குச் சென்றபோது கீதாவின் செயலில், செய்கையில், பார்வையில், பேச்சில் புதியதொரு மாற்றம் இருப்பதை உணர்ந்தேன். அதுநாள் வரை அவைதான் என் கண்களுக்குப் புலப்படவில்லையா, இல்லை திரைப்பட சம்பவத்துக்குப் பிறகுதான் அவை ஜனித்தனவா என்பதே எனக்குப் புரியவில்லை. முன்போல அவள் என்னிடம் கலகலப்பாகப் பேசுவதில்லைதான். ஆனாலும் அதைவிட அதிகமாகவே கண்களின் ஓர் அசைவில், புன்னகையின் ஒரு கீற்றில், முகத்தின் ஒரு பொலிவில், என்னைக் கண்டதும் தலை சாய்த்து அவள் உள்நோக்கி ஓடும் ஒரு பாங்கில் என்னென்னவோ பேசினுள்; நான் கேட்டேன், ரசித்தேன், என்னையே மறந்தேன் ......"

கதை சொல்லிக்கொண்டே வந்த சேகர் உண்மையிலேயே தன்னை மறந்தான்; அருகில் கதை கேட்டுக் கொண்டு இருந்த அருளையும் மறந்தான்.

கதையைத் தொடர்ந்து கேட்பதற்காக அருள் அவனை அடிக்கடி பிரத்யட்ச உலகுக்குக் கொண்டுவர வேண்டியதாயிற்று.

மீண்டும் தொடர்ந்தான் சேகர்.

"...இரண்டு நாட்கள் கழித்து கணக்குப் புத்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டு என்னை நெருங்கினுள் கீதா. 'என்ன கணக்கு புரியலே?' என்றேன் நான். கணக்கைச் சுட்டி, 'இதோ இந்தக் கணக்கு தாங்க!' என்றவுடன் எனக்கு வியப்பாக விருந்தது. ஏன் இந்த 'ங்க'பட்டம்? நான் அவளை நிமிர்ந்து நோக்கினேன். ஒரு கணம். ஒரு மின்னல் கீற்று பளிச்சிட்டது. சமாளித்துக் கொண்டு, 'என்ன இது, புதுசா?' வினுவுக்கு அவள் விடையிறுக்கவில்லை. 'என்ன அப்படி பார்க்கிறீங்க?' என்ருள், சம்பந்தமில்லாமல். 'உம்...ஒன்றுமில்லை. என்றுமில்லாமல் இன்று பட்டமெல்லாம் பலமாகயிருக்கே என்றுதான்.' 'என்ன பட்டம்?' 'இந்த-ங்க-பட்டந்தான்!' 'அதுவா! நீங்கள் என்னைவிட வயதில் மூத்தவர்தானே அதனுல்தான்!' 'எப்போது இந்த ரகசியத்தைத் தெரிந்து கொண்டாய்?' 'உம், இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னுல்தான்!' அதற்குமேல் என்னுலும் வாய் திறக்க முடியவில்லை. அவளும் பேசவில்லை. விழிகள் நான்கு மோதிக் கொண்டன. அந்த சூழ்நிலையில், இன்ப சங்கமத்தில், இனிமைப் போதினில் கணக்குப் புத்தகமாவது, கணக்காவது? எங்களை மறந்தோம்...."

"உம்!" என்ருன் அருள், கதையைத் தொடர்ந்து சொல்லச் செய்யும் பாவனையுடன்.

"அவள் தம்பி சங்கர் வந்து கூப்பிட்ட பிறகுதான் நான் என்னை உணர்ந்தேன். மல்லிகைப் பூக்களைக் கொட்டிச் சிதறியதுபோல ஒரு பிரமை; தங்க நாணயத்தைத் தட்டி விட்டது போல ஒரு கீதம்..."

"என்னடா, என்னவோ கயிறு விடறே!"

"அவள் சிரித்த சிரிப்படா அது!"

"ஓகோ!"

"........"

"இந்த சிரிப்பையே இப்படி வருணிக்கிறயே, அவள் அழகு முழுதும் என்ன பாடுபடப் போகிறதோ உன் வருணனையில்?"

"அவள் அழகை நான் சொல்லப் போவதில்லை."

"ஏன்?"

"காவியங்களிலும் இலக்கியங்களிலும் சொல்லப்படுகின்ற வருணனைகளுக்கெல்லாம்கூட எட்டப் பெருத அழகு அந்தக் காவிய நாயகியின் அழகு. என்னுடைய காதல் நாயகி, காவிய நாயகி எல்லாமே அவள்தானடா, அவள்தான்...."

"என்னடா, ஒரே வருணனையும் வசனமுமாக இருக்கு! இதெல்லாம் எப்போது கற்றுக் கொண்டாய்?"

"யாருமே எடுத்ததும் சொல்ல முடியாது, வருணிக்க முடியாதடா. ஒருவன் காதல் வசப்படும் போது

தான் ஒருத்தியை வருணிக்கிருன். அதுபோலவே, பிரிவுத் துன்பத்தில், தோல்வியைத் தழுவுகின்ற வேளையில், ஏழ்மைக் கொடுமையில் இப்படி வாழ்க்கையின் சில கட்டங்களில் அனுபவக் கீற்றுகள் விடுவிக்கப்பட்டு எழுத்தோவியங்களாக மாறுவதை நீ மறுக்க முடியுமா?''

''அப்படியென்ருல் சார் எந்த ரகமோ?''

''நாஞ! நான் எல்லாவற்றிலும் அடிபடுகிறேன்,''

அருள் கூறி முடிப்பதற்குள் தூரத்தே புகைவண்டி வரும் ஒலி கேட்கவே, ''வந்து மீதியைச் சொல்றேண்டா.'' என்ருன் சேகர்.

''டேய், ஒரு ஐடியாடா. நானும் உன்ஞேடு வர்றேனே! உன்ஞேட 'பெட்'டை நானும் கண்ணுல் பார்க்கிறேனே!''

''சரி ஓடிப்போய் டிச்கெட் வாங்கிட்டு வாடா சீக்கிரம்.''

டிக்கெட் வாங்கிக்கொண்டு இறைக்க இறைக்க ஓடி வந்தான் அருள்.

வேறுயாருமே இல்லாத பெட்டியொன்று கிடைத்தது சேகருக்கும், அருளுக்கும்.

சேகர் மீண்டும் தொடர்ந்தான்.

''ஒரு நாள் அவளுக்கு ரொம்பவும் சீரியஸாக இருக்கவே அவளை மருத்துவ மனைக்கு இட்டுச் சென்றனர். அவளுடை இதயத்தை 'எக்ஸரே' எடுத்துப் பார்த்தார்கள். இரண்டு மாதங்களுக்குள் அவளுக்கு மாற்று இருதயம் பொருத்த வேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டார்கள் மருத்துவர்கள். இல்லாவிடில்? அவள் பிழைப்பது அரிதாம், ஒரு மாதம் வரை பலத்த விவாதங்களுக்கும் யோசனைகளுக்கும் பிறகு அவள் மாற்று இருதயம் பொருத்தப்படுவதற்காக மருத்துவ மனையில் சேர்க்கப்பட்டாள். அவளைப் பார்க்க மருத்துவமனைக்குச் சென்றிருந்தேன் ஒரு நாள்.

''அந்தப் பழைய சிரிப்பு மாருமல் தான் என்னை வரவேற்ருள் கொஞ்ச நேர மௌனத்துக்குப் பிறகு அவளுடைய கண்களில் நீர்! 'ஆபரேஷன் என்றதும் பயமாயிருக்கா?' என்றேன் நான். அவள் சிரித்தாள். 'எனக்கா! எனக்கென்ன பயம்?' என்றதுந்தான் மனம்சற்றே அமைதி கண்டது. 'உம்; இருதயம் எப்போது மாற்றப்போகிருர்களாம்? வரவழைக்கணுமாமில்லே! அதுவர இன்னும் ஒருவாரம் ஆகும். 'தெய்வமே நீ தான் என் கீதாவைக் காப்பாத்தணும்' என்றேன் நான். கோவில் பக்கமே தலைகூட வைத்துப் படுக்காத நான் என் கீதாவுக்காகக் கடவுளை இறைஞ்சினேன். 'தெய்வமா? நீங்கதான் காப்பாத்தணும்!' என்ருள் அவள். 'என்ன புதிர்போடுகிருய்?' 'என்னுடைய இதயம் எப்பொழுதோ எடுக்கப்பட்டுவிட்டது!' 'என்ன, மேலும் புதிர் போடுகிருய்!' 'பதிலுக்குக் கூட வைத்தாகிவிட்டது!' 'என்ன விளையாடுகிருய்? மாற்று இதயம் வர இன்னும் ஒரு வாரமாகும் என்ருய்! இப்போது என்னவோ சொல்லுகிருயே!' என்று சீறினேன் நான். 'இன்னும் புரியவில்லையா உங்களுக்கு! நீங்கள்தான் என் இதயத்தைத் திருடிக்கொண்டு விட்டீர்களே! பதிலுக்குத்தான் உங்களுடைய இதயம் என் வசம் இருக்கே! அந்த இதயத்தை நீங்கள் அறுவை சிகிச்சை செய்து விஷப்பரிட்சைக்குள்ளாக்குகிறீர்கள். நான் அதஞல்தான் இந்த மாற்று இதயமே வேண்டாமென்கிறேன்' 'போயேன், மக்கு! இதைப்போய் இவ்வளவு பெரிசு படுத்திக்கிட்டு... சரி, சரி 'ரெஸ்ட்' எடுத்துக்கோ. மாற்று இதயம் பொருத்திக்கிறது தான் நல்லது. எல்லாரும் சம்மதிச்சுட்ட பிறகு இப்போ வந்து பைத்தியக்காரத்தனமா முரண்டு பிடிக்கிறியே.........' என்றவாறே நான் விடை பெற்றுக்கொண்டேன். பரிதாபமாக என்னை நோக்கிக் கொண்டே விடை கொடுத்தாள் அவள்...''

புகைவண்டி ஏதோவொரு நிலையத்தில் நின்றது.

நான்கைந்து 'வளவள' ஆசாமிகள் பெட்டியில் நிறையவே சேகர்–அருளின் பேச்சு,

''அப்புறம் ஆபரேஷன் ஆச்சில்லே?'' என்ருன் அருள்

''உம்''

முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டு பெட்டிக்கு வெளியே நோக்கிஞன் சேகர்.

சேகரும் அருளும் சேகரின் வீட்டை அடைந்தபோது மாலை மயங்கிடக் கொண்டிருந்து; இருள் தழுவத் துவங்கியது உலகை,

''என்ன சேகர்' இருட்டிடுதே. கீதாவை நாளைக்குத்தான் போய்ப் பார்க்க முடியுமா?''

''வா, வா உள்ளே. இப்பவே பார்க்கலாம் வா!''

பெட்டியை அறை ஒன்றினுள் போட்டுவிட்டு அருளை இழுத்துக் கொண்டு வேருேர் அறையினுள் நுழைந்தான் சேகர்.

''என்ன சேகர், இந்த் அறையில் தான் நான் தங்கணுமா?''

''நீ இங்கு தங்க முடியாது. நீ பார்க்கணும் என்ருயே அவள்... அவள்...''

அப்படியென்ருல் உன் கீதா... கீதா...''

நான் முடிக்கவில்லை. மின்விளக்கு ஒளிர்ந்தது. அறையில்—

அழகுப் பதுமையாக கீதா வீற்றிருந்தாள்—புகைப்படத்தில்தான்!

''என்ன சேகர், அழுகிருய்?''

''அவளிருக்கும் உலகுக்கு நான் அனுப்பும் செய்திக் கடிதம் இந்தக் கண்ணீர் ஒன்றுதான்,''

''என்ன சேகர், உன் கீதா இறந்ததைச் சொல்லவே இல்லையே நீ! ஆபரேஷன் நடந்தது என்ருய். அதற்கப்புறம்...அப்புறம்...''

''அவள் இறந்து விட்டாள் என்ரு நீ நினைக்கிருய்?''

''பிறகு?''

''அவள் இந்த உலகுக்குத்தான் இறந்தவள். என்னைப் பொறுத்த வரை என் உயிருக்குள் உயிராய் வாழ்கிருள். மாற்று இதயம் பொருத்தப்படுமுன்பே அவள் உயிர் இவ்வுலகைவிட்டுப் பிரிந்துவிட்டதாகத் தான் எல்லோரும் நினைக்கிருர்கள். அவளுடைய உயிர் என்னுடைய உயிருடன் கலந்துவிட்டது யாருக்கும் தெரியாது; அவளும் நானும் இதயங்களை எப்போதோ மாற்றிக் கொண்டு விட்டோம் என்பது யாருக்கும் தெரியாது. இதில் விஞ்ஞான ஆதாரம் இல்லாமலிருக்கலாம், ஆத்மீக ஆதாரம் எத்தனையோ இருக்கிறது. உம்...''

''இவ்வளவு துன்பங்களையும் தாங்கிக்கொண்டு எப்படியடா உன்ஞல் வேலை செய்ய முடிகிறது, நடமாட முடிகிறது?''

''அவள் உடலை விரும்பியிருந்தாலல்லவோ எனக்கு அந்தக் கவலை! அவளின் இன்ப நினைவுகள் என் இதயத்தை நிறைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அந்த நினைவுகள் வாழவேண்டும் என்பதற்காக நானும் வாழ்கிறேன். ஒருத்தியின் இதயத்தையும் சேர்த்துச் சுமக்கிறேன். இதயம் தந்தவளின் எண்ணக் கோவில்களை இந்த உலகில் எழுத்துருவில் நிர்மாணிக்கப் போகிறேன்...''

கண்ணீர் தளும்பியது சேகரின் கண்களில்.

கண்கள் சூன்யத்தை வெறித்து நோக்க, சொற்கள் தடுமாறித் தேய்ந்து மறைந்தன.

அருள் சிலையாஞன்.

With the best compliments from:

Guru Shree Shantivijai Jain Trust,

MADRAS-7.

With the best compliments from:

Pioneer Civil Works

KANGAYAM.

ஒரு சிறு திருத்தம்!

முன்னாள் முதல்வர், உயர்திரு வாளர் பக்தவத்சலனார் தலைமையில் பக்தி நூல்கள் வெளியீட்டு விழா அண்மையில் சென்னையில் நடைபெற்றிருக்கிறது. அதில் பக்தி மார்க்கத்தைச் சேர்ந்த பலரும் கலந்துகொண்டு சிறப்பித்திருக்கிறார்கள்.

"ஸகல காரிய சித்தியும் சைவத் திருமுறைகளும்" என்று ஒரு நூலும், "ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையும்" "கம்பராமாயணமும்" வெளியிடப் பட்டிருக்கின்றன.

முதலில் சொன்ன நூலை உயர்நீதி மன்ற நீதிபதி உயர்திரு. என். கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார் அவர்கள் வெளியிட்டுப் பேசியிருக்கிறார்கள்.

பொதுவாக நூலை வெளியிட்டுப் பேசுபவர்கள் அந்த நூலைப் பற்றித்தான் பேசுவது வழக்கம். நூலினுள்ளே சொல்லப்பட்டுள்ள கருத்துக்களைத்தான் சொல்வதுண்டு. ஆனால் நம்முடைய மதிப்பிற்கும் வணக்கத்திற்கும் உரிய நீதிபதி அவர்கள் நூலை வெளியிடும்போது சொல்லத் தேவையற்ற ஒரு கருத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

அதுதான் இது:

"கடவுளைப் பாடித்தான் தமிழ் வளர்ந்தது!"

தமிழ் மொழி, கல்தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தே முன்தோன்றிய மூத்த குடியினரால் பேசப்பட்ட மொழி! ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் அழகான இலக்கியங்களையும் அறுதியிட்ட இலக்கணங்களையும் கொண்டு விளங்கிய மொழி! ஆராய்ச்சியாளர் கருத்துக்கெட்டாத காலத்தே பிறந்து வளர்ந்த மொழி! அண்டை அயல் நாட்டு மொழிகளின் படையெடுப்பால் தன்னிலையிருந்து தாழாத மொழி! மொழிகளிலெல்லாம் மூத்த முதல் மொழி! முழுமையும் இனிமையும் வாய்ந்த மொழி! எந்த மொழியின் தயவுமில்லாமல் தானே தனித்து இயங்கவல்ல எழில் மொழி!

இவைகளை மொழிவல்லார் எல்லோரும் ஒப்புவர். போப், வீரமாமுனிவர், கால்டுவெல் போன்ற வெளிநாட்டுத் தமிழறிஞர்களும் இக்கருத்துக்களைக் கண்டு எழுதியிருக்கிறார்கள்.

தமிழ் மொழி இலக்கிய இலக்கணங்களால் வளம் பெற்ற காலம் சங்க காலம்! இதனைத் தமிழாய்ந்த அறிஞர் எவரும் எவ்வித தயக்கமும் இல்லாமல் ஏற்றுக் கொள்வர்! கொஞ்சம் ஆழமாகவே ஆய்ந்த அதன் பிறகுதான் தமிழின் பிறநேர வளர்ச்சிகள் குறிக்கப் பெறும்.

பத்துப் பாட்டும் எட்டுத் தொகையும் எழுந்த காலத்துத் தமிழையும், இடைக்காலத் தமிழையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் மேலே சொன்ன உண்மை புலனாகும். சங்க காலத்திலே வளர்ந்திருந்த தமிழ், செந்தமிழ்! உள்ளது உள்ளபடி சொல்லும் வரலாற்றுத் தமிழ்!

நமது பெருமதிப்பிற்கும் வணக்கத்துக்கும் உரியஉயர்நீதிமன்ற நீதிபதியவர்கள் குறிப்பிடும் பக்தி நூல்கள் எழுந்த காலத்துத் தமிழ், பிற மொழிக் கலப்பால் சற்றே நலங் குறைந்த தமிழ்! உயர்வு நவிற்சியின் பெயராலும், பக்தியின் பெயராலும் பகுத்தறிவுக்கு ஒவ்வாத பொய்க் கதைகளைத் தன் முதுகில் சுமந்து நலிந்த தமிழ்! பிற மொழிச் சொற்களைத்–தேவையில்லாத போதும்—ஏற்றுக்கொண்ட தமிழ்!

இந்த இரண்டுவித தமிழுக்கும் வேறுபாடு தெரிந்துகொண்டால் கூடவே கடவுளைப் பாடியதால் தமிழும் தமிழ்ப் பண்பும் வளர்ந்தனவா என்பதும் தெரிந்துவிடும், தெரிந்தால் இரு பக்க வாதங்களையும் துருவி ஆய்ந்து தீர்ப்புகள் கூறும் நீதிபதியவர்கள், இப்படி 'கடவுளைப் பாடித்தான் தமிழ் வளர்ந்தது என்று ஒரே அடியாக அடித்துச் சொல்லியிருக்க மாட்டார்கள்.

நம்முடைய மறுப்பெல்லாம் இந்தத் 'தான்' என்பதைப் பொறுத்துத்தான்!

தமிழிலே 'உம்மை' என்று ஒன்று உண்டு. 'தேற்ற ஏகாரம்' என்று ஒன்று உண்டு. இந்தத் 'தான்' இருக்கிறதே அது தேற்ற ஏகாரத்தின் பொருளைத் தருவது. ஆத்மார்த்திகவாதிகளுக்குக் கூட பிடிக்காத — இருக்கக்கூடாத — ஒன்று. 'தான்' என்பது அகந்தையைத் தருவது–அதனை ஒழித்தல் வேண்டுமென்றுதான் பக்தி மார்க்கத்தவரும் விரும்புவர். நாமும் இந்த இடத்திலே அந்தத் 'தானு'க்குத்தான் மறுப்புத் தெரிவிக்கிறோம்!

கடவுளைப் பாடித்தான் தமிழ் வளர்ந்தது' என்றால் பிறகு எதனாலும் வளரவில்லை என்று ஆகிவிடும்! அப்படியானால் அகநானூறு புறநானூறு போன்ற இலக்கியங்களாலும், தொல்காப்பியம் போன்ற இலக்கண நூல்களாலும், திருக்குறள் போன்ற நீதி நூல்களாலும் தமிழ் வளரவே இல்லையா என்ற கேள்விக்குப் பதில் கூறவேண்டி வரும்! அகநானூறு புறநானூறு பத்துப் பாட்டு போன்ற இலக்கியங்களும் தொல்காப்பியம் போன்ற இலக்கண நூல்களும் கடவுளைப் பாடுவதைத் தங்கள் நோக்கமாகக் கொண்டவையல்ல முழுக்க முழுக்க! இந்த நூல்களே கூட தமிழ் வளர்ந்திருந்த காலத்தில் எழுதப்பட்டவைகளே தவிர — வளர்ந்திருந்தமையைப் பின்வரும் பரம்பரையினருக்குக் காட்டும் சான்றுகளாய் நிற்கின்றன என்று கொள்ளவேண்டுமே தவிர, இந்நூல்கள் எழுந்ததனால்தான் தமிழ் வளர்ந்தது என்பது பொருந்தாது.

இதைப் போலவேதான் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாய் வளர்ந்திருந்த தமிழால் பாடியதனால்தான் பக்தி மார்க்கத்தைச் சேர்ந்த ஆழ்வார்களாலும் அடியவர்களாலும் அந்த மார்க்கத்தை வளர்க்க முடிந்தது என்று கொள்ளுதல்தான் பொருத்தமானதாகவும் சிறப்பானதாகவும் இருக்குமே தவிர கடவுளைப் பாடியதால்தான் தமிழ் மொழி வளர்ந்தது என்று கொள்வது அவ்வளவு நல்லதல்ல நியாயமானதுமல்ல!

மொழியின் துணையால்தான் பக்தி தார்க்கமே வளர்க்கப்பட்டது என்பதுமான் உண்மையாக இருக்கமுடியும். அதுதான் இயல்பானதுங்கூட! தமிழ் மொழியின் துணையில்லாவிட்டால் பக்தி மார்க்கத்தைத் தமிழகத்திலே பிறிதொன்றால் வளர்த்திருக்க முடியாது —ஆனால் பக்தி மார்க்கத்தைப் பாடாமல் வேறொன்றைப் பாடியிருந்தாலும் தமிழ் வளர்ந்துதான் இருக்கும்!

மரத்திலிருந்து இலைவந்தது என்று சொல்வதுதான் உண்மை! இலையிலிருந்து மரம்வந்ததுஎன்று சொல்வது உண்மையல்ல; ஆனால் நமது நீதிபதியவர்கள் அதுபோன்றதோரு கருத்தைத்தான் சொல்லியிருக்கிறார்கள்!

'கடவுளைப் பாடியதால்தான்' என்று ஒரேயடியாக தேற்ற ஏகாரப் பொருந்தரும் 'தானைப்' போட்டுச் சொல்லாமல், 'கடவுளைப் பாடியதாலும்' என்று 'உண்மை'யினைச் சேர்த்து ஒரு சிறு திருத்தத்துடன் சொல்லியிருந்தால் நன்றாயிருந்திருக்கும். நாம் சொல்லும் இந்தத் திருத்தத்தினை நீதிபதியவர்களும் பக்தவச்சலனார் போன்ற பக்தகோடிடுகளும் ஏற்றுக்கொள்வர் என்றே நம்புகிறோம்.

இச் சிறு திருத்தத்தை நீதிபதியவர்களுக்குரிய சகல வணக்கத்தையும் மறவாமல் கருத்துரைக்கும் உரிமை உண்டு என்பதனை மறுக்காமல அவருடைய பக்தியுணர்வுக்கு எந்தவித அவமதிப்பும் செய்யாமல் எவரும் கருத்து பரிமாற்றம் என்று எண்ணியே எழுதினோம் ஏற்றுக் கொள்வர் எனவும் நம்புகிறோம்.

—புலவர்: கோ. அண்ணாமலை.

வான் சிறப்பு

"எல்லும்வகை அறஞ்செய்யும் ஒருவ ராலே
உயிர்க்கெல்லாம் மழையுண்டு உரிய நேரம்."
சொல்லியது மூதாட்டி ஔவை யன்றோ
சுவையூறும் குறள்நூலில் நன்றி பொங்க
பல்வளங்கள் சுரக்கின்ற வான்சிறப்பை
பாடுகிறார் இறைமைக்கு அடுத்ததாக.
நல்லபடி வாழ்விக்கும் வான மன்றோ
மல்லன்மா ஞாலத்தின் காவல் தெய்வம்.

கைம்மாறு கருதாத மாரி மாட்டு
காசினியோர் என்செய்ய முடியு மென்று
நெய்தாரே பாட்டொன்று, ஈந்து வாழும்
நேர்மைக்கு சான்றாக, உவமை யாக
தை மாதக் கரும்பாக இனிமை சொட்ட
தந்துள்ள பாட்டாலே மழையை வாழ்த்தி
செய்தாரே வழிபாடு அன்பு பெய்து,
சிலவற்றைக் காண்போமே சிந்தனைக்கு.

துப்பார்க்கு துப்பாய அமிழ்த மென்றார்,
துணையாகி சுனையாக இனிப்ப தாலே.
ஒப்பற்ற மழையிங்கு பொய்க்கு மானால்
உறுபசியும் ஓவாத பிணியு முண்டு.
உப்பிட்டுக் காக்கின்ற கடலும் வற்றும்
உலகத்தைப் புரக்கின்ற மாரி பொய்த்தால்
முப்பாலில் இன்னொன்றும் சொல்லி யுள்ளார்
முறையான பூசனைகள் மறையு மென்றார்.

நீரின்றி அமையாத உலக வாழ்வில்
நிலையாக பசிவந்து உடற்று மென்றார்.
யாரிங்கு தருமங்கள் ஆற்றுவார்கள்?
யாதானும் உய்வொன்று உண்டு கொல்லோ?
சோர்வின்றி உழுதுண்டு வாழுவோரும்
சோறுண்ண முடியாமற் போகு மானால்
போரொன்றுக் காளான நிலைமை யாகி
புல்கூட முளைக்காது வானம் பொய்த்தால்.

கொன்றன்ன இன்னாது செய்த போதும்
காலத்தால் செய்கின்ற நன்றி யொன்றை
என்றென்றும் மறவாமை வேண்டு மென்றே
எல்லோரும் வானத்தை வணங்கு கின்றார்.
குன்றாத செல்வங்கள் கொழிக்கும் நாடும்
கொடிதான பஞ்சத்துள் துடிக்க வைத்து
துன்பங்கள் தருகின்ற வானமேதான்
துளியாக விழுந்திங்கு அருள் சுரக்கும்.

செவிசுைப்ப சொற்பொறுக்கும் பண்பு வாய்ந்த
செங்கோன்மை இருக்கின்ற நாட்டி லெல்லாம்
தவிக்கின்ற நிலையேதும் இல்லை யாக
தலைவேரி பெய்யு மென்றார்.
கவிதைக்குள் மற்றொன்று துணிந்து சொன்னார்.
கற்பெனும் திண்மைக்கும் பெய்யு மென்றார்.
புவியுள்ள நாள்மட்டும் வானளாவி
புகழோடு குறள்ஏடு வாழ்க! என்போம்.

—சி. விநாயகமூர்த்தி.

நலமா அங்கே?

அன்பினது திருவுருவே, நலமா அங்கே?
அறிவினது மறுவுருவே, நலமா அங்கே?
பண்பினது பாசறையே, நலமா அங்கே?
பாசத்தின் பிறப்பிடமே, நலமா அங்கே?
கண்ணியத்தின் பெருமகனே, நலமா அங்கே?
கற்பூரச் செழுஞ்சுடரே, நலமா அங்கே?
தண்ணிலவே, தமிழ்வேந்தே, நலமா அங்கே?
தமிழகத்தின் உயிர்மூச்சே, நலமா அங்கே?

பார்புகழைக் கொண்டவனே, நலமா அங்கே?
படியரிசி தந்தவனே, நலமா அங்கே?
நேர்வழியில் நடந்தவனே, நலமா அங்கே?
நெஞ்சத்தில் நிறைந்தவனே, நலமா அங்கே
கார்மேகப் பேச்சோனே, நலமா அங்கே?
கனவெல்லாம் வருவோனே நலமா அங்கே?
சீர்செய்ய வந்தோனே, நலமா அங்கே?
செந்தமிழாய் இனிப்போனே, நலமா அங்கே
ஏடெல்லாம் புகழ்வோனே நலமா அங்கே?
ஏற்றமதைத் தந்தோனே. நலமா அங்கே?
வீடெல்லாம் உறைவோனே, நலமா அங்கே?
வீதியெல்லாம் நிறைவோனே, நலமா அங்கே?
நாடெல்லாம் கலந்தோனே, நலமா அங்கே?
நல்லதையே செய்தோனே, நலமா அங்கே?
பிடெமக்குத் தந்தோனே, நலமா அங்கே?
பிரியாமல் பிரிந்தோனே, நலமா அங்கே?

—சி. பாலகிருட்டினன்.

நல்லத் திட்டம்

நெறியின்றி முறையின்றி நேர்மை யின்றி
நாட்டிற்கும் உலகிற்கும் நன்மை யின்றி
பொறியின்றி பொறையுமே சிறிது மின்றி
பாரடையும் பாரத்தை அறிதல் இன்றி
நிறைவின்றி வாழ்க்கையுமே நகரும் போதில்,
நிரைநிரையாய் குழந்தைகளை நிரைப்ப தாலே,
கறையின்றி வாழ்க்கையிலே நிறைவே இல்லை;
துயரன்றி ஒருபோதும் களிப்பே இல்லை,
பசியின்றி வாழ்வார்கள் பெருக வில்லை
பசித்தாலும் புசித்திடவே கிடைப்ப தில்லை
அசையின்றி அமையாத செய்யுள் போல
ஆய்ந்தறியா வாழ்க்கையிலே ஆண்மை யில்லை
இசையின்றி வாழாத வாழ்க்கை யெல்லாம்
இருப்பதிலும் மறைவதிலும் பயனே இல்லை;
பசையின்றி நகராத இந்தப் பாரில்
பகுத்தறிவால வாழ்விலையேல் பண்பே இல்லை.
கஞ்சிக்கும் வழியின்றி வாழும் கூட்டம்
கண்ணீரைத் துடைக்கின்ற கன்னற் திட்டம்!
வஞ்சிக்கும் வறுமையினை விரட்டி யோட்ட
வந்தட்ட வளமான வெற்றித் திட்டம்!
பஞ்சிகரும் நெசவுக்கும் பழுதே இன்றி
போற்றிடவே பிறந்திட்ட பெரிய திட்டம்!
நெஞ்சிக்கும் நாட்டிற்கும் கோடி கோடி
நலன்களையே செய்கின்ற நல்லத் திட்டம்!

—மன்புழு.

ஆசிரியர், வெளியிடுபவர் சி.என்.ஏ. இளங்கோவன் அவர்களால், காஞ்சிபுரம் 86 திருக்கச்சிநம்பித் தெரு அல்லி அச்சகத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்படுகிறது.